

67

เชียวจวินที่เป็นลมอยู่ในศาลบรรพชนถูกส่งกลับมา เรือนเขียวเขียว
พลันวุ่นวายโกลาหลทันที

หงจูเห็นคุณชายรองตัวร้อนทั้งตัว แขนขาทั้งสี่แข็งทื่อ น้ำตาก็มืด
ออกมา นางตื่นตระหนกจนทำอะไรไม่ถูก สาวใช้รุ่นเล็กทั้งหลายเห็นว่า
แม้แต่หงจูยังลนลานจึงทำอะไรไม่ถูกยิ่งกว่าเดิม เดินไปเดินมาในห้องโถง
เหมือนแมลงวันหัวขาดฝูงหนึ่ง

เทียบกับเรือนกลางที่อยู่วุ่นวายแล้ว เรือนปีกตะวันออกกลับ
เงียบสงบเป็นพิเศษ หลี่เมิ่งซีกำลังคัดอักษรทีละขีดทีละเส้น ไม่ใช่ชาว
ที่เชียวจวินเป็นลมไม่ถูกส่งมายังเรือนปีกตะวันออก เพียงแต่สำหรับ
หลี่เมิ่งซีแล้ว เชียวจวินแค่คุกเข่านานเกินไป เขาไม่ตายหรอก ภาษิตว่า
หากไม่ใจแข็งยอมยากจะเป็นอิสระ นางในตอนนี้อาจต้องตั้งใจเมินเฉย
ต่อเชียวจวิน ตัดเขาเสียให้ขาด

เห็นหลี่เมิ่งซีดูสงบนิ่งเป็นพิเศษ จื่อตงก็ทำหน้าร้อนใจ นางหันไปมองจื่อชยา อีกฝ่ายกลับยืนอยู่ด้านข้างเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น จื่อตงได้แต่ถูมือแล้วถูมืออีก ในที่สุดก็ทนไม่ไหวคุกเข่าลงกับพื้น "สะใภ้รองยืนมือเข้าช่วยคุณชายรองหน่อยเถอะเจ้าคะ บ่าวคิดว่าคงมีแต่ท่านเพียงคนเดียวที่สามารถช่วยคุณชายรองได้!"

หลี่เมิ่งซีเห็นจื่อตงทำเช่นนี้ก็อดอึ้งไปไม่ได้ วางพู่กัน在手แล้วมองนางโดยไม่พูดจา

เห็นหลี่เมิ่งซีเงยหน้า จื่อตงก็พรัลมหายใจแล้วพูดต่อ "ตอนบ่าวไปสืบข่าวที่เรือนกลาง เห็นอาการของคุณชายรองแล้ว เหมือนอาการของท่านพ่อของบ่าวตอนเสียชีวิตทุกประการ ตอนนั้นท่านพ่อขึ้นเขาไปตัดฟัน และได้แผลที่มีมือมาโดยไม่ระวัง พอกลับมาท่านแม่กับท่านพ่อต่างไม่เห็นเป็นเรื่องใหญ่ ใช้ขี้เถ้าพอกแผลไว้เท่านั้น คิดไม่ถึงว่าวันต่อมาตอนบ่าวท่านพ่อจะเริ่มมีไข้ทั้งตัว แขนแข็งทื่อ ทั้งยังกระตุกเป็นพักๆ ท่านแม่รวบรวมเงินที่มีและหยิบยืมมาอีกส่วนหนึ่งเชิญหมอมาตรวจ หมอบอกว่าเป็นแค่พิษไข้จากบาดแผลเท่านั้น ไม่เป็นอะไรมาก ใสยาและพันแผลให้ใหม่ ทั้งยังสั่งยาต้มให้ดื่ม ฟังคำพูดหมอแล้วท่านแม่ก็วางใจ คิดไม่ถึงว่าหมอเถื่อนจะทำร้ายคน กินยาแล้วท่านพ่อไม่เพียงอาการไม่ดีขึ้นยังทรุดลงเรื่อยๆ ป่วยอยู่ไม่ถึงสิบวันก็จากไป ได้ยินหมอที่ตรวจรักษาท่านพ่อเป็นคนสุดท้ายบอกว่าท่านพ่อเป็นโรคลมเจ็ดวัน* ไม่มียารักษาได้เจ้าคะ"

โรคลมเจ็ดวัน! หลี่เมิ่งซีฟังแล้วอดนึกหน้าไม่ได้ โรคลมเจ็ดวันใน

* โรคลมเจ็ดวัน คือโรคบาดทะยัก แพทย์แผนจีนเชื่อว่ากลไกของโรคต่างๆ เกิดจากลมภายในร่างกายที่หมุนเวียนสับสนเพราะการทำงานของร่างกายผิดปกติ ชื่อโรคในสมัยโบราณส่วนใหญ่จึงมักมีคำว่าลมโรคบาดทะยักมีระยะพักตัวของโรค 4-7 วัน จึงได้ชื่อว่าโรคลมเจ็ดวัน

ปัจจุบันเรียกว่าโรคบาดทะยัก แม้อยู่ในยุคปัจจุบันก็ไม่แน่ว่าจะรักษาได้
ยังไม่ต้องพูดถึงยุคโบราณที่การแพทย์ล้าหลังเลย

ไม่กระมัง บังเอิญถึงเพียงนี้เชียว เชียวจวินแค่คุกเข้าคืนเดียวก็
ได้รับเชื้อบาดทะยักเลยหรือ!

หลี่เมิ่งซี้หนีออกทันที นางลี้ไปได้อย่างรวดเร็วมือของเชียวจวินมีแผล
หากแผลลึกก็มีโอกาสจริง ๆ คิดเช่นนี้แล้วจึงมองจืดตงที่เล่าถึงเรื่องบิดา
แล้วขอพบตาแดงเรือพลางพูด "เล่าอาการของคุณชายรองให้ข้าฟังอย่าง
ละเอียดสิ"

ได้ยินหลี่เมิ่งซี้พูดเช่นนั้น จืดตงจึงบรรยายอาการของเชียวจวินให้
ฟังอย่างละเอียดอีกรอบหนึ่ง เล่าจบก็พูดต่อ "สะใภ้รอง ไม่พูดถึงว่าหมอ
ต้องใช้เวลาเป็นชั่วยามกว่าจะมาถึง ต่อให้มาถึงแล้วก็ไม่แน่ว่าจะรักษาได้
พวกเขาวิชาแพทย์สูงส่งเหมือนสะใภ้รองเสียที่ไหน ท่านไปดูหน่อยเถอะ
เจ้าคะ หากมิใช่โรคลมเจ็ดวันก็แล้วไป บ่าวแค่เกรงว่า..."

อาการเหมือนอาการเบื้องต้นของโรคบาดทะยักจริง ๆ ฟังคำพูด
จืดตงแล้ว หัวใจของหลี่เมิ่งซี้ก็หดเกร็ง นางก้มหน้าตรึกตรอง

เห็นหลี่เมิ่งซี้ไม่พูดจา จืดตงจึงโน้มหน้าอยู่ด้านข้าง "สะใภ้รอง
ต่อให้คุณชายรองไม่ตืออย่างไรก็ไม่สมควรตายด้วยเหตุนี้ เห็นที่ คุณชายรอง
บาดเจ็บเพราะท่าน สะใภ้รองควรถือโอกาสตอนที่หมอยังมาไม่ถึงไปดู
อาการคุณชายรองหน่อยเถอะเจ้าคะ หากหมอมมาถึงแล้วรักษาไม่ได้
เวลานั้นท่านจะสอดมือเข้าไปก็ลำบากแล้ว"

ต่อให้เป็นตอนนี้นางคิดจะสอดมือเข้าไปก็ไม่ง่ายเช่นกัน ท่ามกลาง
สายตาของทุกคน นางจะรักษาโรคให้เชียวจวินโดยไม่เปิดเผยฐานะ

เขียนปรุขยาของตนเองได้อย่างไร

"สะใภ้รอร?" เห็นหลี่เม้งซีก็มหน้าไม่พูดจา จื่อตงจึงร้องเรียกอีกคำ คิดอยู่เนิ่นนาน ในที่สุดหลี่เม้งซีจึงพูดเสียงเฉียบขาด "ได้ พวกเราไปดูกัน"

เตรียมยาเสร็จเรียบร้อย ใส่ไว้ในกล่องใบเล็กและให้จื่อซย่าถือ เพิ่งออกจากประตูห้องทิศเหนือจื่อตงก็ตามมาข้างหลังแล้วเอ่ยว่า "สะใภ้รอร ถึงอย่างไรเรือนปรุขยาในสวนด้านหลังก็รื้อทิ้งไปแล้ว ที่นี่ไม่มีข้าวของที่กลัวคนจะมาเห็นเข้าอีก ให้บ่าวไปกับท่านด้วยเถอะเจ้าคะ คิดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรือนโซ่วสี่เมื่อวาน ตอนนั้นบ่าวยังหวั่นใจไม่หายเลย"

ฟังคำพูดจื่อตงแล้วหลี่เม้งซีพลันเกิดไหวพริบ นางชะงักทำ ขบคิด แล้วพูด "เจ้าเฝ้าอยู่ที่นี้เถอะ ส่งสาวใช้ไปดูสถานการณ์ที่เรือนกลางด้วย ประเดี๋ยวเหล่าไท่จวินจะต้องมาแน่ หากเหล่าไท่จวินใช้กฎบ้านกับข้า พวกเราย่อมไม่มีโอกาสแก้ไขเปลี่ยนแปลงอะไรได้อีก ถ้าเป็นอย่างนั้น เจ้ารีบใช้นักพิราบส่งข่าวให้หลี่ตู้มาช่วยเหลือพวกเราที่คฤหาสน์สกุลเซียวทันที"

"สะใภ้รอร..." จื่อตงฟังแล้วโบน้าซัดขาวทันใด ริมฝีปากสั่นนิดๆ

"สะใภ้รอรพูดถูก หากพวกเราสามคนอยู่ด้วยกันหมด ยามที่เกิดเรื่องอะไรขึ้นมา เกรงว่าแม้แต่คนส่งข่าวก็ไม่มี" จื่อซย่ารีบโน้มหน้า อีกคำ เห็นจื่อตงกัดปากพยักหน้าแล้ว นางจึงประคองหลี่เม้งซีเดินไปที่เรือนกลาง

นี่นับเป็นครั้งแรกที่เชียวจวินเจิบหนักขนาดนี้ หงจูเห็นแล้วก็ทำอะไร
ไม่ถูก เหล่าไท่จวินกับหมอล้วนยังไม่มา นางเองก็ไมู้ควรทำอะไร

หงจูสั่งให้คนเตรียมน้ำร้อน เสื้อผ้า และยี่นล้งเลอยู่ตรงนั้นโดยไมู้
จะตามสะไกรองมาดีหรือไม่ พอคิดว่าฐานะของสะไกรองน่ากระอักกระอ่วน
สุดทำยจึงไม่กล้าตัดสินใจโดยพลการ ลอบคิดว่ารอให้เหล่าไท่จวินมาถึง
ค่อยว่ากันดีกว่า ระหว่างคิดก็ได้ยี่นสาวใช้เข้ามารายงานว่าสะไกรองมา
หงจูฟังแล้วเหมือนมีพระมาโปรด นางรีบออกมาต้อนรับทันที

หลี่เมิ่งซีก้าวเข้ามาในห้องโถงใหญ่ เห็นสาวใช้กับบ่าวหญิงสูงวัย
เบียดกันอยู่เต็มห้อง ต่างยี่นนิ่งด้วยไมู้ควรทำอย่างไร ส่งเสียงอะอะ
จ้อแจไปหมด นางอดนินหน้าไมได้และไล่ทุกคนออกไป

พูดคุยกับหงจูสองสามคำ เห็นนางเตรียมน้ำร้อนกับเสื้อผ้าไว้แล้ว
จึงสั่งให้นางต้มสุรา เตรียมมีดเล่มเล็ก และของจำเป็นอื่นๆ จากนั้นเขียน
ใบสั่งยาและสั่งให้หงจูหาคันไปจัดยามา ต้มน้ำเพื่อประคบขาให้เชียวจวิน
ถึงอย่างไรเชียวจวินก็คูกเข้ามาเกือบหนึ่งวันหนึ่งคืน อีกทั้งในศาลบรรพชน
ยังยี่นและขึ้น หากไมรีบขจัดไอยี่นออกไปย่อมเป็นโรคเกี่ยวกับข้อต่อได้
ง่าย สุดทำยจึงสั่งให้คนตามเชียวชยาและเชียวเหิงมา

จัดการเรื่องทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว หลี่เมิ่งซีก็ก้าวเข้าไปในห้อง
ด้านใน เห็นเชียวจวินหลับตาแน่นนอนอยู่บนเตียง กล้ามเนื้อแขนขา
แข็งตึงและมีอาการหดเกร็งเป็นพักๆ ตรวจดูอย่างละเอียดแล้ว ยิงดีที่
ไมได้เป็นบาดทะยัก เพียงแต่แผลที่ถูกกรรไกรบาดเมื่อวานนี้อักเสบและ
เป็นหนอง หากไมรีบรักษาเกรงว่าแขนข้างนี้ก็คงพิการเช่นกัน ใช้มือ
แตะหน้าผากเขาก็พบว่าร้อนระอุ นางลอบดูทานในใจ อันตรายยิ่งนัก

หากไม่เพราะสนใจดีมาที่นี้ กว่าจะมาเจอเขาที่ใช้สูงขนาดนี้คงกลายเป็นคนปัญญาอ่อนไปแล้ว

เข้ามาอยู่ในยุคโบราณนานขนาดนี้ หลี่เมิ่งซีตระหนักถึงความรวดเร็วในการตามหอมอย่างดี สมัยโบราณไม่มีรถยนต์ แม้แต่จักรยานก็ไม่มี ได้แต่อาศัยรถม้ากับเกี้ยว เวลาไม่ถึงชั่วโมงก็อย่าหวังเลยว่าหอมจะมาถึง นี่ยังเป็นสกุลที่มีอำนาจอย่างสกุลเซียว เรียกหอมแล้วหอมย่อมนมาทันที หากเป็นสกุลเล็ก ๆ ต้องรอให้หอมเสร็จจรูระในมือก่อน ไม่ได้ครึ่งวันอย่าหวังเลยว่าจะมาถึง

ตรวจเสร็จเรียบร้อยแล้ว นางก็หยิบยาลูกกลอนเม็ดหนึ่งออกมาจากกล่อง ส่งให้จื่อซย่าและพูดกับหงจู "นี่เป็นยาที่คุณชายรองมอบให้ข้า ก่อนหน้านี้ หมอยังไม่มาจะนั่งรอเฉยๆ ไม่ได้ ล้วนเป็นยารักษาบาดแผลเช่นกัน เอายานี้ให้คุณชายรองกินก่อน ไม่นานอาจใช้ได้ผล"

จื่อซย่ารับยาพลางเหลือบมองหงจูอย่างประหลาด หันกลับไปเห็นสีหน้าสุขุมของสะไ้รองแล้ว คิดถึงคำพูดที่สะไ้รองพูดในเรือนโซ่ขี้เมื่อวาน นางลอบอุทานในใจว่า สะไ้รองผู้นี้ช่างใจกล้าบ้าบิ่นโดยแท้ โทหกได้โดยหน้าไม่เปลี่ยนสีลมหายใจไม่หอบแม้แต่น้อย ไม่กลัวว่าจะถูกเปิดโปงด้วย

หลี่เมิ่งซีจะกลัวอะไรเล่า ยาที่เซียวจวินมอบให้นางก่อนหน้านี้ก็มาจากร้านยาอิฐขุนของนางเอง ถึงอย่างไรยาที่นางปรุงก็หน้าตาคล้ายๆ กันอยู่แล้ว อีกอย่างคือยานี้ให้หงจูเห็นเท่านั้น สุดท้ายนางก็ตั้งใจส่งให้จื่อซย่า ไม่เชื่อหรือกว่าหงจูมองไกลๆ จะจับพิรุณอะไรได้

มองยาในมือจื่อซย่า หงจูก็ลังเลเล็กน้อย นางเอ่ยปากให้นมข้าว

"สะใภ้รอง ยาจะกินสงเดชไม่ได้ ตามความเห็นของป่าว รอหมอมมาถึงก่อน ดีกว่าเจ้าคะ"

ยานี้คุณชายรองเป็นคนมอบให้สะใภ้รองก็จริง ทว่านั่นเป็นยา บำรุงเลือดลมของสตรี คุณชายรองกำชับนางเพียงว่านายหญิงใหญ่ ลงโทษให้สะใภ้รองคุกเข่าจึงมอบยาบรรเทาฟกช้ำและช่วยให้เลือดลม หมุนเวียนดีขึ้นไปให้ สะใภ้รองคงคิดว่านี่เป็นยารักษาบาดแผลกระมั่ง หงจุหรือจะรู้ว่ายานี้ถูกหลีเม็งซีลับเปลี่ยนแล้ว ใจคิดว่าสะใภ้รองหวังดี แต่ยานี้เป็นยาสำหรับสตรี คุณชายรองเป็นบุรุษ กินยานี้จะมีประโยชน์ อะไรเล่า!

อีกอย่างอีกฝ่ายก็เป็นถึงคุณชาย ในเมื่อไม่มีคำสั่งจากหมอ ใครจะ กล้าใช้ยาสงเดช เพื่อชีวิตแล้วหรือไร

ฟังคำพูดหงจุแล้วจ้อชยาก็มองหลีเม็งซีอย่างประหม่า เห็นนางพูด กับหงจุ "รอหมอมายังไม่รู้ว่าจะต้องรอถึงเมื่อไร ล้วนเป็นยาช่วยในการ หมุนเวียนของโลหิต กินแล้วย่อมมีประโยชน์แน่ เร็วเข้าเถอะ คุณชายรอง ใ้สูงขนาดนี้จจะรอหมอมมาถึงไหวหรือ"

รอไม่ไหวก็ไม่อาจใช้ยาสงเดชได้! หงจุโอดครวญในใจ ไม่พูดถึงว่า ยานี้คุณชายรองกินแล้วไม่เกิดประโยชน์ แต่คุณชายรองเป็นแก้วตา ดวงใจของเหล่าไท่จวินเชียวนะ แม้แต่หมอยังไม่กล้าใช้ยาสงเดชเพราะ เกรงว่าจะเกิดความผิดพลาด เผลอไปล่วงเกินสกุลสูงศักดิ์เข้า ทำให้ ขาดแหล่งทำมาหากิน

สะใภ้รองแต่งเข้ามาสองปีแล้วยังไม่รู้กฎธรรมเนียมพวกนี้อีกหรือ หงจุอยากบอกว่ายานี้ไม่มีประโยชน์ นางอยากให้น้ำวสะใภ้รองให้

ล้มเลิกความคิดนี้เสีย แต่พอนึกถึงนิสัยพูดหนึ่งไม่เป็นสองของสะใภ้รอง แล้วจึงกลืนคำพูดที่ท่าถึงปากแล้วกลับลงไป เห็นจ๊อบชยาบดยาเป็นผงและนำไปผสมกับน้ำแล้ว หงจู้ก็รีบเข้าไปช่วยจางปากคุณชายรองและค่อยๆ กรอกยาเข้าไป

ป้อนยาเสร็จ หลี่เมิ่งซีจึงตามเซียวชยาไปกับเซียวเหิงเข้ามาทำความสะอาดร่างกายและเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เซียวจวิน พอทั้งสองเข้ามาทุกคนต่างถอยออกไปรอข้างนอก อีเห่ยิงทั้งสามกับหงอวีมาถึงนานแล้ว แต่ถูกขวางอยู่นอกประตู เห็นหลี่เมิ่งซีออกมาจึงรีบเข้าไปคารวะและยืนอยู่ด้านข้างอย่างระมัดระวัง

เมื่อวานฐานะลูกอนุของหลี่เมิ่งซีเปิดเผย เรื่องที่เซียวจวินประกาศว่าจะไม่เป็นประมุขสกุลและเรื่องที่เขาถูกลงโทษแพร่มาถึงที่นี่ เรือนหลังของเซียวจวินราวเกิดแผ่นดินไหวระดับแปด อีเห่ยิงทั้งหลายที่ยศถาบรรดาศักดิ์ล้วนขึ้นอยู่กับเซียวจวินต่างหวั่นวิตก รู้สึกอนาคตมืดมัว หากคุณชายรองไม่เป็นประมุขสกุลแล้วจริงๆ นับแต่จะไปพวกนางอย่าหวังจะโง่หัวขึ้นมาได้อีกเลย

यीนร้อไนใจระวนกระวายอยู่ตรงนั้น ครั้นเห็นตัวต้นเหตุอย่างหลี่เมิ่งซีนั่งอยู่บนเก้าอี้อย่างสุขุมเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น จางอีเห่ยิงกับชุยอีเห่ยิงต่างก็โมโหจนบดฟันตีให้ตายพวกนางก็ไม่เชื่อว่าคุณชายรองจะมีใจให้กับสตรีเยินชาเช่นนี้ ยิ่งไม่รู้ว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไร หากปล่อยให้สตรีผู้นี้อยู่ในคุกหาสน์สกุลเซียวต่อไป นางคงชักนำคุณชายรองให้ออกนอกกลุ่มนอกลทาง เช่นนั้นอนาคตของพวกนางย่อมคาดเดาได้ว่าจะเป็นอย่างไ

ตั้งแต่ว่าคุณชายรองกลับจากทางใต้ พวกนางพยายามใช้ทุกหนทางแล้วแต่ก็ไม่อาจทำให้คุณชายรองก้าวเข้ามาในเรือนของพวกนางได้ เดิมทีเดาว่าคุณชายรองเป็นโรคอะไรที่ยากจะเอ่ยปาก ทำให้มีอาจเข้าใกล้สตรีได้ แต่วันนี้พวกนางตระหนักแล้วว่า เป็นเพราะสะใภ้รองแย่งชิงความรักใคร่ทั้งหมดไป!

คิดถึงช่วงเวลาอันงดงามในอดีต คิดถึงความอ่อนโยนของคุณชายรอง ยามนี้จึงอึดอึ้งเหนียงควบคุมตนเองไม่ได้ เกิดความคิดอยากกำจัดสะใภ้รองทิ้งเสีย แม้แต่ตัวนางเองยังตกใจกับความคิดที่ผุดขึ้นกะทันหันนี้ นางแอบลูบหน้าอกตนเอง ยังดีที่สะใภ้รองผู้นี้เป็นลูกอนุไม่ต้องให้นางลงมือเหล่าไต่จวนก็ต้องกำจัดอีกฝ่ายเองแน่ อยากเอ่ยอะไรเพื่อกลบเกลื่อนหัวใจที่เต้นรัวไม่หยุดของตนเอง แต่พองยหน้าเห็นสีหน้าเรียบเฉยดุจผิวน้ำนิ่งสงบของหลี่เมิ่งซีแล้ว นางกลับพูดอะไรไม่ออกสักคำ

หวังอึดเหนียงมองสะใภ้รองด้วยสีหน้าเป็นกังวล หงอวี๋ยืนอยู่ด้านข้างอย่างหวาดระแวง รวากับกลัวว่าจะมีอะไรร่วงลงมาจากท้องฟ้ากระแทกใส่ตนอย่างไรอย่างนั้น บรรยากาศแปลกประหลาดวนเวียนอยู่ระหว่างสตรีห้าคนนี้ ทำให้ห้องโถงดูคู้เป็นพิเศษ กัดต้นจนทำให้คนหายใจไม่ออก

ท่ามกลางความเสียบงัน เชี่ยวชยา เชี่ยวเหิงก็เดินออกมาคารวะหลี่เมิ่งซี รายงานว่าชำระล้างร่างกายและเปลี่ยนเสื้อผ้าให้คุณชายรองแล้ว หลี่เมิ่งซีบอกให้ทั้งสองออกไปรอข้างนอก เพิ่งจะลุกขึ้นก็เห็นฮู่อึดเหนียงกับจางอึดเหนียงร้องให้พลางร้องเรียกคุณชายรอง ทำท่าจะเข้าไปข้างใน เพิ่งก้าวขาออกมาก้าวเดียวเท่านั้นพลันรู้สึกว่บรรยากาศผิดปกติ หันกลับไปมองก็เห็นหลี่เมิ่งซียืนอยู่ตรงนั้น มองพวกนางอย่างเย็นชา ทั้งสอง

รีบกลับไปด้านข้างให้หลี่เมิ่งซีก้าวเข้าไปก่อน

เห็นทั้งสองหลบไปแล้ว หลี่เมิ่งซีจึงเอ่ยว่า "คุณชายรองยังไม่พ้นคนเยอะวุ่นวายเกินไป อีเห็นึงทั้งหลายรออยู่ข้างนอกก่อนเถอะ" พูดจบก็ไม่สนใจสีหน้าวิรยาอาฆาตของซู่อีเห็นึงกับจางอีเห็นึงอีก นางพาจื่อชยาไปกับหงจูเข้าไปในห้อง

เข้าไปในห้องแล้ว หลี่เมิ่งซีก็สั่งให้หงจูใช้น้ำเย็นประคบหน้าผาก เชียวจวินเพื่อลดความร้อนตนเองนั่งลงบนเก้าอี้กลมข้างเตียง แกะผ้าพันแผลของเชียวจวินออก เห็นแผลแล้วก็ต้องตกใจ แม้หลี่เมิ่งซีจะสูซุ่มเยือกเย็นเพียงใด ยามนี้หัวใจก็ยังหดรัดเกร็งอย่างควบคุมไม่อยู่

แผลกลางฝ่ามือของเชียวจวินเน่าเฟะแล้ว ทั้งยังมีน้ำหนองไหลออกมา บวมแดงจนทนดูแทบไม่ได้ พาให้แขนทั้งแขนบวมตามไปด้วย กล้ามเนื้อเกร็งแน่นและกระตุกเป็นพักๆ

หลี่เมิ่งซีรีบตรวจดู บาดแผลเฉียดๆ นั้นยาวเกือบหนึ่งนิ้ว ลึกถึงครึ่งนิ้ว นางอดตระหนกไม่ได้ เมื่อวานนางไม่รู้สึกรู้สึว่าตนเองออกแรงอะไรไปเลย ยิ่งไม่คิดว่าแผลจะลึกถึงเพียงนี้

บัดนี้คิดดูแล้วต้องเป็นเพราะเมื่อบานตอนเชียวจวินแย่งกรรไกรไปนั้นเขากระทำวุ่นวายเกินไป อีกทั้งยังออกแรงกดแผลไว้ไม่ให้เลือดไหลออกมา ตอนนั้นวุ่นวายมาก ทุกคนจึงละเลยบาดแผลเขาไป นายท่านใหญ่ถึงได้ล้มทำแผลให้เขาและลงโทษให้ไปคุกเขา สิบนิ้วเชื่อมโยงถึงใจ* ฝ่ามือมีแผลลึกขนาดนี้เขาจะต้องเจ็บเข้าไปถึงในจิตใจแน่

เชียวจวินมีใจให้นาง แต่ก่อนนางแค่หลอกตนเอง โดยไม่ยอมพิจารณา

* สิบนิ้วเชื่อมโยงถึงใจ เป็นสำนวน หมายถึงส่วนเล็กๆ ทุกส่วนในร่างกายล้วนเชื่อมโยงถึงจิตใจ

ความรู้สึกที่เขามีต่อนางอย่างละเอียด คำพูดเมื่อวานของเซียวจวินบีบให้นางต้องเผชิญหน้ากับเรื่องพวกนี้ มองใบหน้าแดงก่ำของเซียวจวินที่หมดสติอยู่ คิดถึงการตามอกตามใจของเขาคู่ที่มีต่อนางในช่วงที่ผ่านมา หัวใจของหลี่เมิ่งซีปล้นหดเกร็งอย่างห้ามไม่อยู่ มีใจแล้วอย่างไร นางกับเขาถูกกำหนดไว้แล้วว่าจะไม่มีอนาคตร่วมกัน นางมีอาจมอบหัวใจออกไปได้ หลี่เมิ่งซีใช้สุราดื่มทำความสะอาดแผล สมัยโบราณไม่มีผ้าตัด นางจึงสั่งให้คนหาเม็ดเล็มเล็กมาและต้มน้ำเดือด เริ่มจัดการกับเนื้อเน่าบนฝ่ามือของเซียวจวิน

จื่อชย๋ากับหงจูต่างหันหน้าไปทางอื่นด้วยไม่กล้ามอง

ระหว่างทำแผล สาวใช้ก็เข้ามารายงานว่าเหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่มา

หงจูและคนอื่นๆ รีบออกไปต้อนรับ หลี่เมิ่งซีกลับเหมือนไม่ได้ยิน นางยังคงทำงานในมือต่อไปอย่างจริงจัง

จื่อชย๋າเห็นเช่นนั้นก็ร้องบอกอย่างร้อนใจ "สะใภ้รอง เหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่มาแล้ว พวกเราออกไปต้อนรับก่อนเถอะเจ้าคะ แผลของคุณชายรองไว้ค่อยกลับมาจัดการต่อก็ยังไม่สาย ประเดี๋ยวเหล่าไท่จวินจะตำหนิท่านได้ว่าไม่เคารพนาง"

หลี่เมิ่งซีเอาแต่ขูดเนื้อเน่าบนมือของเซียวจวินออกอย่างระมัดระวัง

"สะใภ้รอง เหล่าไท่จวิน..."

"ช่างนางเถอะ!"

ครั้นเห็นหลี่เมิ่งซีไม่สนใจ จื่อชย๋าจึงโน้มหน้าต่อ แต่ถูกหลี่เมิ่งซีขัดด้วยความรำคาญ เห็นหลี่เมิ่งซีเป็นเช่นนี้ จื่อชย๋าจึงส่ายหน้าและเดินไป

ที่ประตูอย่างจนใจ ถึงหน้าประตูแล้ว คิดดูอีกทีก็เดินย้อนกลับมายืนอยู่ข้างกายหลี่เมิ่งซี คอยเป็นผู้ช่วยของนาง

ไม่นานคนกลุ่มใหญ่ก็ห้อมล้อมเหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่เดินเข้ามาถึงหน้าเตียงของเซียวจวิน เห็นเนื้อเน่าพะกับเลือดเต็มฝ่ามือแล้วเหล่าไท่จวินพลันปวดใจ ยังไม่ทันนั่งลงก็ร้องเรียกหลานรักยื่นมือไปจะคว้าแขนเซียวจวินมา แต่กลับถูกนายท่านใหญ่ขวางไว้ก่อน

ด้วยเป็นบุรุษ แม้หัวใจจะเจ็บปวดปางตายเพียงใดก็รู้ว่ามิอาจรบกวนได้ในเวลานี้ เขาจึงโน้มน้าวเหล่าไท่จวิน"ซีเออร์จัดการกับแผลอยู่มารดาอย่าเพิ่งรบกวนเลย หากไม่นางจะเสียมาริ เกิดความผิดพลาดได้"

ฟังนายท่านใหญ่พูดเช่นนี้ เหล่าไท่จวินจึงได้สติและไม่พูดอะไรอีกเพียงนั่งดูอยู่ด้านข้าง หัวใจบีบรัดเพราะแผลของเซียวจวิน เหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่ไม่มีใครใส่ใจว่าหลี่เมิ่งซีเสียมารยาท ยิ่งไม่มีใครสงสัยว่าหลี่เมิ่งซีผู้เป็นสะใภ้ในคฤหาสน์ทำเรื่องพวกนี้เป็นได้อย่างไร เอาแต่จ้องมือของเซียวจวินด้วยความเป็นห่วง

หลี่เมิ่งซีจัดการกับเนื้อเน่าบนฝ่ามือของเซียวจวินเสร็จ ค่อยๆ บีบหนองออกมาที่ละนิด จากนั้นใช้สุราต้มทำความสะอาดแผลอีกครั้ง นางรับขวดยาจากมือจื่อซย่า เเทมยาออกมาและโรยลงบนแผล สูดทำยาจึงใช้ผ้าพันแผลเอาไว้

จัดการเรื่องเหล่านี้จนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ค่อยวางมือเซียวจวินลงบนเตียง หลี่เมิ่งซีนั่งตัวตรง พुरुลมหายใจยาว ก่อนจะสั่งให้หญิงกับหญิงเก็บข้าวของบนพื้น เห็นทั้งสองเก็บกวาดเรียบร้อยแล้วกำลังจะแยกหน้าขึ้นพูดกับเหล่าไท่จวิน นางก็ได้ยื่นข้อหาว่าอุทานอย่างประหลาดใจ

"คุณชายรองเหงื่อออกแล้วเจ้าคะ!"

หงจุฟังแล้วจึงหันไปมอง เห็นหน้าผากเขียวจวีนมีเหงื่อซึมออกมาเล็กน้อย เหงื่อออกก็ดีแล้ว แสดงว่าไข้ของคุณชายรองเริ่มลดแล้ว ด้วยความตื่นเต้นจึงลืมนึกไปว่าเหล่าไท่จวีนอยู่ด้านข้าง นางโพล่งออกมา "จริงๆ ด้วย! ยาของสะไ้ร่องวิเศษจริงๆ เจ้าคะ!"

"ยาของสะไ้ร่อง?" เหล่าไท่จวีนฟังคำหงจุพลาถถามด้วยความฉงน ได้ยินเหล่าไท่จวีนถาม หงจุถึงนึกขึ้นได้ว่าเหล่าไท่จวีนยังนั่งอยู่ด้านข้างด้วย นางตกใจจนตัวสั่น นี่เป็นคุณชายผู้สูงศักดิ์ ทั้งที่หมอยังไม่ตรวจ ใครจะกล้าใช้ยาส่งเดชได้เล่า หากเกิดข้อผิดพลาดขึ้นมาอีกก็ไม่มีพอให้ชดใช้ ปณินิบัติคุณชายรองมาหลายปี นางรู้จักกฎธรรมเนียมเหล่านี้ดี เมื่อครู่ก็เตือนสะไ้ร่องแล้วว่าอย่าใช้ยาส่งเดช ใจรู้ว่าตนเองก่อเรื่องเสียแล้ว ไหนเลยจะกล้าพูดอะไรอีก หงจुरुบกัมศีระชะถอยไปยืนด้านข้าง ตัวสั่นอย่างห้ามไม่อยู่

หลี่เมิ่งซีเห็นเช่นนั้นก็สบตาไปกับเหล่าไท่จวีนแล้วพูดเสียงเรียบ "เหล่าไท่จวีน เมื่อครู่เมิ่งซีเห็นว่าคุณชายรองไข้สูงไม่ลด ได้ยินว่าไข้สูงทำร้ายสมองเป็นที่สุด อาจทำให้คนปัญญาอ่อนได้ กว่าหมอยจะมาถึงก็ต้องรออีกเป็นชั่วยาม ด้วยเกรงว่าคุณชายรองจะเป็นอะไรไปเสียก่อน คิดว่าไข้สูงของคุณชายรองเกิดจากบาดแผลจึงนำยาที่คุณชายรองมอบให้ก่อนหน้านี้มาใช้ คิดไม่ถึงว่าจะใช้ได้ผลจริงๆ เนื่องจากเป็นเรื่องเร่งด่วน จึงไม่ทันได้รายงานเหล่าไท่จวีนก่อน"

เห็นหลี่เมิ่งซีไม่แทนตัวว่าหลานสะไ้แล้วเหล่าไท่จวีนพลันตระหนก เหลือบมองเขียวจวีนบนเตียงแล้วก็ลอบถอนหายใจ กำลังจะพูดกลับ

ได้ยินนายท่านใหญ่เอ่ยว่า "ซีเออร์รู้จักพลิกแพลงตามสถานการณ์ ดูอาการของจวินเออร์แล้ว เกรงว่าหากรอจนหมอมมาถึงคงจะเกิดเรื่องจริงๆ โชคดีที่ซีเออร์มีสติเมื่อเกิดเรื่อง ตัดสินใจเฉียบขาดจึงช่วยจวินเออร์เอาไว้ได้ ตอนนี้อาการของจวินเออร์ดีขึ้นแล้ว ซีเออร์อย่าตำหนิตนเองนักเลย"

นายท่านใหญ่ฟังคำพูดหลิเมิงซีแล้วรู้ว่านางทำผิดกรรมเนียม แต่ครั้งเห็นว่าลูกสะใภ้ที่ตีขนาดนี้ เพราะเป็นลูกอนุจึงต้องถูกหย่า ในใจอดบังเกิดความเห็นใจไม่ได้ ทั้งยังรู้สึกว่าสกุลเซียวทำผิดต่อนาง เห็นลูกชายไม่เป็นไรแล้ว ด้วยเกรงว่าเหล่าไท่จวินจะพูดเรื่องกฎกรรมเนียมและลงโทษนาง เขาจึงชิงพูดขึ้นเสียก่อน

เหล่าไท่จวินเข้าใจความคิดของนายท่านใหญ่ นางลอบคิดในใจ ลูกชายคนนี้ระมัดระวังเกินไปแล้ว ข้าเลอะเลือนขนาดนั้นเสียที่ไหน จะหย่านางอยู่แล้วใครจะลงโทษนางอีก รอนายท่านใหญ่พูดจบ เหล่าไท่จวินจึงเอ่ยว่า "นายท่านใหญ่พูดถูก ซีเออร์ทำไปเพราะหวังดี อย่าตำหนิตนเองนักเลย ไซ่แล้ว ยาที่ซีเออร์ใช้กับจวินเออร์เมื่อครูนี้นี้ก็เป็นยาที่ได้มาจากจวินเออร์หรือ"

จื่อชยาฟังแล้วหน้าซีดไปครู่หนึ่ง หน้าผากมีเหงื่อซึมออกมา ยาที่ใส่ให้คุณชายรองเป็นยาดีที่แม้แต่ร้านยาอื่นยังไม่มียขาย ตามที่สะไภ้รองพูด ยานี้สามารถเสริมสร้างกล้ามเนื้อและช่วยให้เลือดลมไหลเวียน ทั้งยังไม่ทิ้งรอยแผลเป็นเอาไว้ ขอเพียงตรวจสอบอย่างละเอียดก็จะพบว่าข้างนอกไม่มียาชนิดนี้ขายอยู่ ถึงเวลานั้นสะไภ้รองจะชี้แจงอย่างไร

มองจื่อชยาแล้ว หลิเมิงซีแอบตบๆ ตัวนาง พูดกับเหล่าไท่จวินเสียงราบเรียบ "เป็นเพราะหลายวันก่อนจื่อชิวไม่ยอมทำให้เมิงซีถูกลงโทษด้วย

กฎบ้าน คือชีวิตจึงเอาตัวเข้ารับแทนจนได้รับบาดเจ็บ ยาที่ใส่ให้คุณชายรองเมื่อครูนั่นก็เป็นคุณชายรองที่ส่งคนไปร้านยาซื้อขี้ผึ้งยาสมานแผลกลับมา ตอนนั้นเม็งซีใช้ไม่หมด ตอนนี่เห็นว่าแรงค่วนจึงนำออกมาใช้ สมัยเป็นเด็กเม็งซีเลี้ยงสัตว์ตัวเล็กๆ เอาไว้ บางครั้งสัตว์เลี้ยงได้รับบาดเจ็บเม็งซีก็ทำแผลให้เอง นานวันเข้าจึงรู้วิธีจัดการกับบาดแผลเจ้าค่ะ"

"กฎบ้าน?! ซีเออร์ทำผิดอะไรหรือถึงได้ถูกลงโทษด้วยกฎบ้าน" นายท่านใหญ่ได้ยื่นหลิเม็งซีบอกว่าถูกลงโทษด้วยกฎบ้านก็ตกใจ สะใภ้ของบ้านทำผิดกฎธรรมเนียมจนถูกลงโทษด้วยกฎบ้าน นี่เป็นเรื่องใหญ่ ไฉนเขาที่เป็นประมุขของบ้านจึงไม่รู้เรื่องแม้แต่น้อย เขาไม่สนใจคำพูดต่อจากนั้นของหลิเม็งซี รอนางพูดจบก็ถามออกมา

"เรียนนายท่านใหญ่ ก่อนหน้านี้ตอนคุณชายรองกลับมาไม่นาน คุณชายหลักจัดงานเลี้ยงและเชิญคุณชายรองไปร่วมงาน คุณชายรองพาเม็งซีไปด้วย ระหว่างทางคุณชายรองมีธุระจึงให้เม็งซีกลับคฤหาสน์ก่อน นายหญิงใหญ่เข้าใจผิดคิดว่าเม็งซีแอบออกจากคฤหาสน์โดยพลการจึงจะลงโทษด้วยกฎบ้าน โชคดีที่คุณชายรองกลับมาทันเวลาและช่วยชี้แจงให้ เม็งซีจึงไม่ถูกลงโทษเจ้าค่ะ"

นายท่านใหญ่ฟังแล้วถอนหายใจ คิดถึงเรื่องของเซียวอันที่มารดาเล่าให้ฟังแล้ว เขาก็รู้ว่าที่หลิเม็งซีเล่ามานี้สาเหตุต้องเป็นเพราะนายหญิงใหญ่กำลังหาวิธีกลั่นแกล้งนางอยู่แน่ ในใจอดรู้สึกผิดหวังกับนายหญิงใหญ่ไม่ได้ เห็นทีควรกำราบนางสักหน่อยแล้ว ทว่าอยู่ต่อหน้าเด็กๆ ย่อมไม่อาจกล่าวโทษนายหญิงใหญ่ได้ ช่วงขณะหนึ่งจึงพูดอะไรไม่ออก

บรรยาภาศในห้องเงียบงันหนักอึ้ง หลิเม็งซีเงยหน้ามองเซียววันที

หมดสติ หลังการบ่อนยาและทำแผลของนาง เขาน่าจะฟื้นขึ้นอีกรายแล้ว
ที่เหลือให้เป็นหน้าที่หม้อจืดการก็แล้วกัน นางไม่จำเป็นต้องอยู่ที่นี้แล้ว

คิดถึงความรู้สึกที่เขียวจวินมีต่อนาง หัวใจก็เจ็บปวดยากจะบรรยาย
ใช้ว่าเขียวจวินไม่ดี แต่พวกเขาไม่มีวาสนาต่อกัน สกุลนี้ยอมรับนางไม่ได้
นางเองก็ไม่มีทางมอบหัวใจออกไปเพียงเพราะความรู้สึกเล็กน้อยแค่นี้
มีอาจปล่อยให้ตนเองต้องถลำลึกอยู่ในคฤหาสน์หลังใหญ่ เป็นสตรีที่ชีวิต
เติมไปด้วยความโกรธแค้นดังคำกลอนที่ว่าลานสวนร้างวสันต์จากลา
บุปผาเกลื่อนพื้นบานประตูปิดตาย*

ภาษิตว่าเจ็บยารวมมีผู้เจ็บสิ้น คฤหาสน์สกุลเขียวแห่งนี้นางต้อง
ออกไปแน่ คิดได้เช่นนี้หมีเม็งซีก็ก้าวไปตรงหน้าเหล่าไท่จวินและคุกเข่า
ลงบนพื้น โขกศีรษะให้เหล่าไท่จวิน "ตั้งแต่เม็งซีแต่งเข้าคฤหาสน์สกุลเขียว
จนบัดนี้ก็สองปีกว่าแล้ว ได้รับความรักใคร่เอ็นดูจากเหล่าไท่จวินมาตลอด
บุญคุณยิ่งใหญ่ที่เหล่าไท่จวินมีต่อเม็งซีนี้ต้องตอบแทนแน่นอน เพียงแต่
เมื่อวานเม็งซีได้รู้คำสอนของบรรพบุรุษสกุลเขียวแล้ว ตระหนักดีว่าฐานะ
ลูกอนุของเม็งซีไม่อาจเป็นภรรยาเอกของคุณชายรองได้ เม็งซีไม่ยอม
ให้คุณชายรองต้องถูกประณามว่าไม่ซื่อสัตย์ ไม่กตัญญู ไม่เมตตา ไม่มี
คุณธรรม ขอเหล่าไท่จวินโปรดสนับสนุนอนุญาตให้เม็งซีไปจากคฤหาสน์
สกุลเขียวด้วยเถอะเจ้าคะ!"

ฟังคำพูดนางแล้วเหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่ต่างตระหนัก
ในที่สุดก็เข้าใจแล้วว่าตอนนี้มีไซ่สกุลเขียวเลือกที่จะให้หมีเม็งซีอยู่หรือไป

* มาจากท่อนหนึ่งของบทกลอน "จวบสิ้นวสันต์" แต่งโดยหลิวฟางผิง กวีสมัยถัง บรรยายถึงความคับแค้นใจ
ของสนมชายาในวังที่ไม่เป็นที่โปรดปรานเพราะรูปโฉมโรยรา

แต่เป็นหลี่เมิ่งซีที่ไม่อยากอยู่ในคฤหาสน์สกุลเซียวอีกต่อไปต่างหาก!

คนยิ่งแก่งมีอุบาย ม้ายิ่งแก่งเจ้าเล่ห์ สมแล้วที่เป็นเหล่าไท่จวิน แม้นางจะตัดสินใจหย่าหลี่เมิ่งซีแล้ว แต่มองหลานชายที่นอนไม่ได้สติอยู่บนเตียง ตอนนั้นเขาเขียนหนังสือหย่าไม่ได้แน่ เมื่อยังไม่ถึงเวลาสุดท้ายจริงๆ นางยอมไม่ปิดทางของตนเอง ขบคิดเนิ่นนานแล้วเอ่ยว่า "ความตั้งใจของซีเออร์ซำรู้แล้ว เรื่องที่ซีเออร์เป็นลูกอนุชาก็เพิ่งได้ยินมาเช่นกัน จวินเออร์ยังไม่ได้รับตำแหน่งประมุขสกุล ใ้ชื่อว่าเรื่องนี้จะไม่มีทางแก้ไขเปลี่ยนแปลง เรื่องนี้ยังต้องหารื้อกับนายท่านใหญ่และคุณชายรองก่อน ซีเออร์ใจเย็นๆ ก่อนเถอะ รอจวินเออร์ฟื้นแล้วค่อยคุยกันอีกครั้ง ซีเออร์จำไว้ว่าตราบไคที่จวินเออร์ยังไม่เขียนหนังสือหย่าให้เจ้า เจ้าก็ยังเป็นลูกสะใภ้สกุลเซียว จะถูกลงโทษเองไม่ได้เด็ดขาด ยิ่งไม่อาจทำผิดกฎกรรมนิยม"

จิ้งจอกเผ่า! ฟังเหล่าไท่จวินพูดแล้ว หลี่เมิ่งซีก็ลอบดำใจ ตอนนี้นางอยากจะข้อมายแก้ที่ปากไม่ตรงกับใจผู้นี้ให้หนักจริงๆ เพื่อผลประโยชน์ของสกุลแล้ว เหล่าไท่จวินเป็นคนแรกที่ยอมรับนางไม่ได้ ทว่าตอนนี้เห็นหลานชายยังไม่ฟื้น ด้วยเป็นห่วงความปลอดภัยของเขาจึงพูดจาวงวนกับนาง

หลี่เมิ่งซีรู้สึกโดยสัญชาตญาณว่าหากยังรอให้เซียวจวินฟื้นขึ้นมา การออกจากคฤหาสน์จะยิ่งยุ่งแน่ ฉวยโอกาสตอนที่เขายังไม่ฟื้นโน้มน้ำหนักเหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่ให้ปล่อยนางออกจากคฤหาสน์จะดีกว่า ในเมื่อพูดถึงขั้นนี้แล้ว หลี่เมิ่งซีก็ตัดสินใจหนึ่งไม่ทำสองไม่เลิก* นางพูดกับเหล่าไท่จวินต่อ "เหล่าไท่จวิน ต่อให้คุณชายรองไม่รับตำแหน่ง

* หนึ่งไม่ทำสองไม่เลิก เป็นสำนวนจีน หมายถึงถ้าไม่ทำก็ไม่ทำเลย ถ้าได้ทำแล้วก็ต้องทำให้ถึงที่สุด

ประมุขสกุล แต่เม็งซี่คิดว่าเหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่ก็คงไม่มอบ
กิจการของบรรพบุรุษสกุลเซียวให้คนที่ไม่เหมาะสม คุณชายรองเป็น
ตัวเลือกเดียวที่เหมาะสมกับตำแหน่งนี้ ข้าเร็วยอมต้องรับตำแหน่ง ในเมื่อ
ถูกกำหนดแล้วว่าจะไม่อาจเป็นสามีภรรยากันได้ เม็งซี่ก็ยินดียุติความสัมพันธ์
อย่างเด็ดขาด สนับสนุนให้คุณชายรองรับสืบทอดกิจการของสกุล ทำ
เช่นนี้ก็เพราะหวังดีต่อคุณชายรองและคิดเผื่อสกุลเซียว หวังว่าเหล่าไท่จวิน
จะเห็นแก่ที่หลี่เม็งซี่ทุ่มเทคิดเผื่อสกุลเซียว สงเคราะห์เม็งซี่ด้วยเถอะ
เจ้าคะ แม้คุณชายรองเป็นลมไม่ได้สติจนมิอาจเขียนหนังสือหย่าได้
แต่เม็งซี่ยินดีเขียนหนังสือรับรองฉบับหนึ่ง ยอมรับว่าตนเองเป็นหญิงที่ถูก
สกุลเซียวหย่า วันนี่ออกจากคฤหาสน์สกุลเซียว วันหน้าหากคุณชายรอง
แต่งงานใหม่ยอมไม่เกี่ยวอะไรกับเม็งซี่!"

คำพูดของหลี่เม็งซี่หมายความว่า ข้าเร็วเซียวจวินก็ต้องรับตำแหน่ง
ประมุขสกุล พวกเจ้าสกุลเซียวอย่าเอาเรื่องที่เขายังไม่ได้รับตำแหน่งมา
เป็นข้ออ้างเลย สิ้นเปลืองเวลาของข้าเปล่าๆ วันนี้ต่อให้ไม่มีหนังสือหย่า
ข้าก็จะไป เรื่องนี้ข้ากระຈ้างแจ้งนานแล้ว ให้อหนังสือหย่าหรือ ไม่รู้เมื่อไร
ถึงจะได้!

ดังนั้นนางจึงใช้รูปแบบการหย่าในยุคปัจจุบัน เจ้าไม่หย่าข้า ข้าเป็น
ฝ่ายหย่าเจ้าเองก็แล้วกัน ถึงอย่างไรก็ยังไว้หน้าสกุลเซียวอยู่บ้าง นาง
ไม่กล้าบอกว่าที่ตนเองเขียนคือหนังสือหย่า ได้แต่เรียกว่าหนังสือรับรอง

เหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่ฟังคำของหลี่เม็งซี่แล้วก็มองหน้ากัน
พลางส่ายหน้า ขึ้นทำตามที่หลี่เม็งซี่บอกให้นางเขียนหนังสือรับรองและ
ปล่อยนางออกจากคฤหาสน์ไป เช่นนั้นสกุลเซียวคงไม่มีหน้าอยู่ใน

ผิงหยางต่อไปอีกแล้ว นั่นใช้สกุลเขียวหย่าภรรยาเสียที่ไหน เห็นชัดว่าเป็นภรรยาหย่าสามีต่างหาก!

มองหลี่เมิ่งซีที่คุกเข่าอยู่บนพื้นเหมือนจะนอบน้อม แต่คำพูดง่ายๆ ไม่ก็คำกลั๊บบเป็นการท้าทายอำนาจอันสูงสุดของสกุลเขียว เห็นแววดาเรียบเฉยของหลี่เมิ่งซีแล้ว เหล่าไท่จวินพลันเดือดดาลขึ้นมา อยากเรียกคนเข้ามาฆ่านางเสียเหลือเกิน!

68

เหล่าไท่จวินเงยหน้ามองหลานชายที่ยังไม่ได้สติ อ้าปากอยู่หลายหน
สุดท้ายก็ขมความวู่วามไม่ได้เรียกคนเข้ามา นางยังคงเชื่อว่าเวลาจวินเอ๋อร์
ป่วยหรือมีเคราะห์ ขอเพียงมีหลี่เมิ่งซื่ออยู่ข้างกายจวินเอ๋อร์จะต้องเปลี่ยน
จากร้ายกลายเป็นดีแน่

หรือตาทั้งสองข้างมองหลี่เมิ่งซื่อแล้ว จู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนอีกฝ่ายเพียงแค่
ต้องการยั่วโทสะตนเท่านั้น สายตาค่อยๆ เยียบเย็นขึ้น หลี่เมิ่งซื่อไม่กลัว
จริงๆ หรือว่าตนโมโหขึ้นมาจะใช้กฎบ้านกับนางก่อนแล้วค่อยหย่านาง?
แค่บุตรสาวพ่อค้าตัวเล็กๆ คนหนึ่ง นางมีสิ่งใดให้พึ่งพาลังจากออกไป
จากที่นี้อย่างนั้นหรือ ถึงกับกล้ากำหนดในคุณหาสน์สกุลเซียวเช่นนี้!

เนิ่นนานผ่านไปจึงได้ยินนายท่านใหญ่เอ่ยว่า "ซีเอ๋อร์อย่าพูด
เหลวไหล ข้าเซียวเงินทองคัมภีร์นักปราชญ์มาแต่เด็ก กระจ่างแจ้งใน
หลักการต่างๆ ดี แล้วจะหลงลืมกฎธรรมเนียมของบรรพบุรุษและคำสอน

ของนักปราชญ์ กระทำเรื่องที่ขัดต่อขนบธรรมเนียมเช่นนี้ได้อย่างไร เห็นแก่ที่เจ้าอายุยังน้อยไม่รู้จักความ ช้าจะยังไม่เอาความชั่วครวร วันหน้า ซีเออร์อย่าได้เอ่ยถึงเรื่องนี้อีก!"

คำพูดของนายท่านใหญ่ก้องกังวานทรงพลัง ทั้งยังมีความน่าเกรงขาม ทุกคนในห้องฟังคำพูดนี้ต่างรู้ว่านายท่านใหญ่โกรธแล้ว แต่ละคนเงยบกริบ ซื่อว่าส่งสายตาดอกให้สาวใช้รุ่นเล็กทั้งหลายถอยออกไปเงียบๆ

หญิงมองสะใภ้รองที่คุกเข่าอยู่บนพื้นด้วยสีหน้าประหม่า นางอยากเข้าไปโขกศีรษะให้สะใภ้รองสักสองทีเหลือเกินและขอร้องว่า ท่านพูดให้น้อยลงหน่อยเถอะ

แต่ห้เมิ่งซีกกลับไม่กลัวตาย นางรู้ว่าหากพลาดโอกาสในวันนี้ไปแล้วจะหาโอกาสเช่นนี้อีกสักครั้งย่อมยาก ทั้งที่รู้ว่านายท่านใหญ่โมโหแล้ว แต่นางยังคงพูดต่ออย่างไม่ละความพยายาม "เหล่าไท่จวิน นายท่านใหญ่..."

ห้เมิ่งซีกกำลังจะได้แย้งต่อก็เห็นสาวใช้เข้ามารายงานว่านายหญิงใหญ่ กับแม่นางชีวมา

หญิงได้ยินแล้วพรัอมหาใจยาว

นายท่านใหญ่เห็นเช่นนั้นจึงเอ่ยว่า "ซีเออร์อย่าพูดอีกเลย หญิง ประคองสะใภ้รองลุกขึ้น!"

หญิงกับจื่อชยาก้าวเข้าไปผืนดิ่งห้เมิ่งซีกให้ลุกขึ้น แล้วพาไปนั่งบนเก้าอี้ด้านข้าง

สวรรค! ท่านไร้คุณธรรมเกินไปแล้ว! ส่งเข้ามาอยู่ในยุคโบราณที่กัณดารเช่นนี้ แต่ก่อนไร้เงินไร้อำนาจก็แล้วไปเถอะ ยามนี้มีเงินมีอำนาจแล้ว ไฉนจึงไม่ยอมให้ข้าออกจากคฤหาสน์อีก ภาษิตว่าลมฝนหมุนเวียน

เปลี่ยณผันไปเสมอ เหตุใดจึงเวียนมาไม่ถึงตาข้าบ้าง! หลี่เม็งซีที่ถูกตั้งตัว
ขึ้นมาั้นยามนี้ในใจเต็มไปด้วยโทษที่ไร้ชื่อ

เพ็งจะนั่งลงนายหญิงใหญ่ก็เดินเข้ามาท่ามกลางการห้อมล้อม
ของกลุ่มคน โบหน้านางชาวซิด สีหน้าอิดโรย กระทั่งเดินยังดูหอบหายใจ
เป่าจุกกับจื่อเยี่ยคอยประคองอย่างระมัดระวัง จางชิวตามอยู่ด้านข้าง
สองตาแดงเรื่อ คงเพิ่งผ่านการร้องไห้มา

หลี่เม็งซีจะถูกขึ้นคาวะโดยสัญชาตญาณ แต่พลันบังเกิดความคิด
ในคฤหาสน์สกุลเขียวแห่งนี้มีแต่นายหญิงใหญ่กับจางชิวที่สนับสนุนให้
นางจากไป มิสู้ใช้โอกาสนี้เติมเชื้อไฟเสียเลย ช่วยพวกนางผลักดันสักหน่อย
หากนายหญิงใหญ่ว่าความยอมยัดเยียดข้อหาไม่นอบน้อมบิดามารดาให้
นางและหย่านางซะ

ด้วยคิดเช่นนี้ หลี่เม็งซีจึงนั่งนิ่งอย่างสง่างาม ปล่อยให้หงกับจื่อซย่า
ร้อนใจอยู่ด้านข้าง ตนเองทำตัวมีต่างจากพระพุทธรูป

นายหญิงใหญ่คาวะเหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่แล้วก็หันไปเห็น
ว่าหลี่เม็งซียังคงนั่งนิ่งไม่ขยับ สีหน้านางพลันเยียบเย็น สายตากวาดมอง
บุตรชายที่นอนอยู่บนเตียง ในใจก็ยิ่งทุกข์ตรม รู้สึกเหมือนตนเองเลี้ยงดู
บุตรชายจนเติบโตใหญ่อย่างลำบากยากเย็น แต่กลับถูกหญิงผู้นี้แย่งชิงไป

หากมิใช่เพราะหลี่เม็งซี จวินเออร์จะไม่ยอมเป็นประมุขสกุลได้
อย่างไร มิใช่เพราะนาง จวินเออร์จะล่วงเกินเหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่
จนถูกลงโทษและหมดสติไปได้อย่างไร เห็นหลี่เม็งซีไร้มารยาทเช่นนี้ก็
อยากถลกหนังกินเนื้อนาง เผากระดูกแล้วเอาเถ้าไปโปรยทิ้งเสียเหลือเกิน
กำลังจะดำหนึ่ก็ได้ยินเสียงของเหล่าไท่จวินลอยมา "ลูกสะใภ้ไม่แข็งแรง

จะมาที่นี่ทำไมเล่า ออย่ามัวยืนอยู่เลย หงจู่ ยกเก้าอี้ให้นายหญิงใหญ่"

เหล่าไท่จวินเห็นหลี่เมิ่งซีเสียมารยาทเช่นกัน นึกขึ้นได้ว่าเมื่อครู่ตอนที่ตนกับนายท่านใหญ่เข้ามาหลี่เมิ่งซีก็ไม่ได้ลุกขึ้นต้อนรับเช่นกัน จากนั้นนิสัยปกติของนางแล้วไม่มีทางทำผิดกฎธรรมเนียมเช่นนี้แน่ คงจะมีเพียงเหตุผลเดียวเท่านั้น นั่นก็คือตั้งใจออกจากคฤหาสน์สกุลเซียวอย่างเด็ดเดี่ยวแล้วถึงได้ทำเช่นนี้

ยามนี้เหล่าไท่จวินรู้สึกว่หลี่เมิ่งซีเอาแต่ใจเกินไปหน่อย แต่ด้วยคิดว่าการหย่าเป็นเรื่องแน่นอนแล้ว เพียงแต่ตอนนี้เซียวจวินยังไม่พินิจยังไม่สะดวกจะเอ่ยถึงเรื่องนี้ ซ้ำเร็วค่อยส่งสอนหลี่เมิ่งซีก็ได้ ยังไม่ต้องรีบร้อนถึงเพียงนั้น ครั้นเห็นนายหญิงใหญ่หน้าเปลี่ยนสีก็รู้ว่านางเกลียดหลี่เมิ่งซี เกรงว่าลูกสะใภ้ที่ไม่รู้หนักเบาผู้นี้จะดูวาม เหล่าไท่จวินจึงชิงเอ่ยปากเสียก่อน

"ทำให้เหล่าไท่จวินเป็นห่วงแล้ว ลูกสะใภ้ได้ยินว่าจวินเออร์เป็นลมอยู่ในศาลบรรพชน รู้สึกไม่วางใจจึงรีบมาดู จวินเออร์เป็นอย่างไรบ้าง เจ้าคะ" นายหญิงใหญ่พูดพลางให้เป่าจู่ประคองไปนั่งบนเก้าอี้ข้างเตียง

เห็นลูกชายที่ไม่ได้สติ หัวใจก็เจ็บปวดนัก นางยื่นมือไปแตะหน้าผากที่ร้อนผ่าวของเขา ครั้นเห็นแขนขาทั้งสี่ของเขาแข็งทื่อและกระดูกเป็นพั๊กๆ ทำทางไม่เหมือนกับเป็นลมเพราะคุกเขานานเกินไป นางก็ตกใจ น้ำตาพรั่งพรูออกมา ไหนเลยจะจำเรื่องที่หลี่เมิ่งซีไว้มารยาทได้อีก

"ลูกแม่! ใจนอยู่ดีๆ จึงกลายเป็นเช่นนี้ไปได้เล่า ข้าอายุสี่สิบกว่าแล้ว มีลูกออกต้ญญอย่างเจ้าเพียงคนเดียวเท่านั้น เจ้ายังทำให้แม่เป็นกังวลถึงเพียงนี้หรือ หากเจ้าเป็นอะไรไปจะให้ข้าพึ่งพาใครได้..."

นายหญิงใหญ่ร้องไห้พลาบมองนายท่านใหญ่อย่างขุ่นเคือง นายท่านใหญ่ฟังคำพูดนี้แล้วใบหน้าก็ซีดเผือดไปเช่นกัน เขาขอบตาหันตนเองว่าสะเพร่า เมื่อวานลืมไปว่ามือของลูกค้าชายมีแผลอยู่ ไม่ทันได้ทำแผลก็ลงโทษให้เขาไปคุกเขาแล้ว

"ลูกสะใภ้อ่าเสียใจนักเลย จวินเออร์แค้มมีแผลที่มือเท่านั้น เมื่อครูชีเออร์จัดการให้แล้ว ทั้งยังกินยาแล้วด้วย ตอนนี้จวินเออร์เริ่มมีเหงื่อออกมาแล้ว คิดว่าคงไม่เป็นไรแล้วละ ช่วงนี้ลูกสะใภ้ร่างกายไม่แข็งแรง อย่านำได้เหนื่อยใจเช่นนี้อีกเลย"

ได้ยินเหล่าไท่จวินพูดถึงหลี่เมิ่งซี นายหญิงใหญ่ก็หันไปมองลูกสะใภ้ และเห็นสายตาที่นางมองมาพอดี ครั้นเห็นสีหน้าเรียบเฉยของหลี่เมิ่งซีแล้ว หันไปมองจางชิวที่ร้องไห้จนตาบวมแดง ตนก็อดโมโหในความเย็นชาไร้หัวใจของนางไม่ได้ จวินเออร์เป็นเช่นนี้เพราะนาง ทว่านางกลับทำตัวราวกับเป็นคนนอกไม่เป็นห่วงสามีเลยแม้แต่น้อย คิดถึงความไร้มารยาทของนางเมื่อครู่นี้แล้ว ฟันก็ขบกันจนดังกึกๆ จ้องหลี่เมิ่งซีด้วยความขุ่นแค้น แต่กลับพูดอะไรไม่ออก

เวลานี้เองสาวใช้คนหนึ่งก็เข้ามารายงาน "เรียนเหล่าไท่จวิน นายท่านใหญ่ นายหญิงใหญ่ สะใภ้ร้อง ยาต้มเสร็จแล้ว จะขอไปให้คุณชายรองตอนนี้เลยหรือไม่เจ้าคะ"

"ยา? ขอไป?" เหล่าไท่จวินทวนคำพูดอย่างงุนงง

หงจุเห็นเหล่าไท่จวินถามจึงรีบก้าวขึ้นมาตอบ "เรียนเหล่าไท่จวิน เป็นคำสั่งของสะใภ้ร้องเจ้าคะ บอกว่าคุณชายรองคุกเขาอยู่ในศาลบรรพชนหนึ่งวันหนึ่งคืน ไอเย็นแทรกเข้าสู่ขาแล้ว หากไม่รีบขับออกมา

จะทิ้งโรคเรื้อรังไว้ได้ วันหน้าเมื่อเจออากาศขึ้นหรือฝนตกก็จะปวดขา จึงสั่งให้บ่าวต้มยาเพื่อประคบขาให้คุณชายรองเจ้าค่ะ"

ฟังหญิงอุบายแล้ว ทุกคนต่างมองหลี่เมิ่งซี เหล่าไท่จวินถามอย่าง ไม่เข้าใจ "เรื่องนี้ข้าเพิ่งเคยได้ยินเป็นครั้งแรก ซีเอ๋อรู้เรื่องพวกนี้ได้ยังไง มีตัวยาอะไรบ้าง แล้วใช้ได้ผลแน่หรือ"

หลี่เมิ่งซีเห็นนายหญิงใหญ่ไม่หาเรื่องตน นางจึงรู้สึกผิดหวัง ครั้งได้ยินเหล่าไท่จวินถามจึงบังเกิดความคิดและตอบว่า "เรียนเหล่าไท่จวิน เมิ่งซีแต่งเข้าคฤหาสน์สกุลเขียว เนื่องจากอายุน้อยไม่รู้จักความมักทำผิดกฎ ธรรมเนียมของสกุลอยู่บ่อยๆ ทำให้นายหญิงใหญ่โมโหและถูกลงโทษ ให้คุกเข่า นานวันเข้าพออากาศขึ้นจะปวดขา จึงสั่งให้จื่อชิวไปซื้อยาที่ ร้านยาอีซุน หลังจากร้านยาอีซุนเป็นคนจิตใจดี มอบตำรับยาให้จื่อชิวและ บอกว่าให้ใช้นี้ประคบขา สามารถรักษาอาการปวดได้เป็นปกติทั้ง เมิ่งซี ใช้หลายครั้งแล้วได้ผลดีจริงๆ จึงจดจำไว้ วันนี้เห็นคุณชายรองถูกลงโทษ จึงคิดถึงตำรับยานี้ขึ้นมา เมื่อครู่มีว่แต่หวังผลที่มือของคุณชายรอง จึงลี้มรายงานเหล่าไท่จวินเรื่องนี้ไป ขอเหล่าไท่จวินโปรดอภัยด้วย นี่เป็น ตำรับยาที่ให้เอาไปต้มเมื่อครู่นี้ เคารพเหล่าไท่จวินตรวจดูใช้ได้หรือไม่ต้อง ขอให้เหล่าไท่จวินเป็นผู้วินิจฉัยด้วยเจ้าค่ะ" หลี่เมิ่งซีพูดจบก็รับตำรับยา จากมือจื่อชิวมาส่งให้

ที่ฮ้อว่าเข้ามารับไปและส่งให้เหล่าไท่จวิน

บรรยาการศหนักยิ่งในห้องถูกคำพูดไม่กี่คำของหลี่เมิ่งซีกดดันจน ตึงเครียด ชวนให้คนหายใจไม่ออกยิ่งนัก พวกข้ารับใช้ต่างกลั่นหายใจ เป่าจูกับจื่อเยี่ยวตัวสั้นอย่างห้ามไม่อยู่ สะใภ้รองผู้นี้ไปกินดีหมีมาหรือไร

ถึงกับกล้าตั้งตัวเป็นศัตรูกับนายหญิงใหญ่อย่างโจ่งแจ้งเช่นนี้ นางคิดจริงๆ หรือว่าคุณชายรองรักใคร่นางแล้ว ในคฤหาสน์นี้จะไม่มีการกล้าแตะต้องนาง

ใบหน้าของนายหญิงใหญ่ที่เดิมที่ขาวซีดบัดนี้ยังไม่หลงเหลือเลือดฝาด เรื่องพวกนี้นางทำลบล้างคนอื่น แต่กลับถูกหลิเม็งซีเปิดโปงด้วยท่าทีเหมือนไม่ตั้งใจ นางหันไปมองนายท่านใหญ่อย่างร้อนตัว เห็นเขากำลังมองนางด้วยสีหน้าตำหนิก็ดรู้สึกหวนใจไม่ได้ กลืนคำพูดที่จะตำหนิหลิเม็งซีกลับลงไปทันที ตำหนิหลิเม็งซีตอนนี้ยิ่งจะทำให้นายท่านใหญ่คิดว่านางเขินอายจนกลายเป็นโกรธ ทำให้หมดใจต่อนางไป ชีวิตในคฤหาสน์ตลอดหลายปีมานี้ทำให้นางตระหนักว่าสตรีหากสูญเสียความรักใคร่จากสามีไป ชีวิตที่เหลือย่อมอ้างว้างเกินบรรยาย

นายท่านใหญ่ฟังคำพูดหลิเม็งซีแล้วก็ตกใจเช่นกัน นางแต่งเข้าสกุลมาสองปี ปรนนิบัติพ่อแม่สามีทุกเช้าเย็นไม่ขาด กิริยาท่าทางส่ง่างาม รู้กาลเทศะ เขาเห็นทุกอย่างกับตาตนเอง แล้วหลิเม็งซีจะทำผิดกฎธรรมเนียมบ่อยๆ จนถูกลงโทษได้อย่างไร ครั้นคิดว่าจางซื่อก็บ่นให้ฟังอยู่บ่อยๆ ว่าถูกรังแกลบล้าง เขาจึงอดไม่ได้ที่จะรู้สึกหมดใจกับนายหญิงใหญ่

ความรู้สึกละเอียดที่มีต่อนายหญิงใหญ่เพราะตนเองรักใคร่และตามใจจางซื่อหายไปไม่มีเหลือ นายท่านใหญ่มองนางด้วยสายตาตำหนิเห็นนางหลบสายตาเขาก็ยิ่งแน่ใจว่าคำพูดของหลิเม็งซีเมื่อครูนี้อาจจริงแท้แน่นอน แต่อย่างไรก็เป็นภรรยาของตน ทั้งยังเป็นนายหญิงใหญ่ของบ้านย่อมมีอำนาจหน้านางต่อหน้าผู้อื่น เขาได้แต่นั่งหน้าบึ้งอยู่ตรงนั้นและยกขาขึ้นจิบ

เหล่าไท่จวินฟังคำพูดนี้แล้วยิ่งตระหนก นางเคยได้ยินมาว่า นายหญิงใหญ่กลั่นแกล้งหลี่เมิ่งซีลับหลัง แต่คิดไม่ถึงว่าจะร้ายแรงถึงเพียงนี้ สองปีมานี้หลี่เมิ่งซีไม่เคยพูดถึงเลยสักคำ เดิมที่ยังซุ่มเคืองที่นางไร้มารยาท บัดนี้กลับบังเกิดความละอายเสียมากกว่า

เห็นลูกชายกับลูกสะใภ้ต่างไม่พูดอะไร เหล่าไท่จวินเองก็รู้ว่าตอนนี้ มิใช่เวลามาหาความกับเรื่องนี้ อย่างน้อยก็ไม่อาจหักหน้าลูกสะใภ้ต่อหน้า ข้าราชการได้ เหลือบมองตำรับยาในมือและเอ่ยว่า "ในเมื่อซีเอ๋อร์บอก ว่า ตำรับยานี้มีประโยชน์ ลองประคบให้จวินเอ๋อร์ดูก็แล้วกัน"

ได้ยินเหล่าไท่จวินเอ่ยปาก ข้าราชการต่างพรวนหมยใจยาวออกมา หงจุไปร้องเรียกที่หน้าประตู บ่าวหญิงสูงวัยสองคนก็ยกถ้ำน้ำที่มีไอร้อน อบอวลเดินเข้ามา พวกนางรีบพลิกทางให้

เห็นหญิงมองมาที่ตน หลี่เมิ่งซีลังเลครู่หนึ่งก่อนจะเดินซ้ำๆ ไปที่ หน้าเตียง เลิกผ้าห่มของเซียวจวินและม้วนซากางเกงเขาขึ้น พอเห็นขา ของเขาแล้ว หลี่เมิ่งซีที่สุขุมมาตลอดก็ยังสุดหยาใจด้วยความตระหนก น่องทั้งสองข้างของเซียวจวินบวมมาก หนักกว่าต้นขาเสียอีก ผิวถูกขยาย จนตึง หัวเข่าทั้งสองข้างเป็นรอยช้ำเขียว

นายหญิงใหญ่เหลือบมองแวบหนึ่งแล้วร้องว่า "ลูกแม่" นางพูดอะไร ไม่ออกอีก น้ำตาร่วงดูจสายฝน จางชีวิตที่ยืนอยู่ด้านข้างปาดน้ำตาเช่นกัน แม้แต่เหล่าไท่จวินยังอดหลั่งน้ำตาไม่ได้

นายท่านใหญ่เห็นแล้วก็ตีหน้าบึ้งตึง กล้ามเนื้อที่แก้มกระตุกไม่หยุด หลี่เมิ่งซียื่นมือไปปรับผ้าร้อนที่บ่าวหญิงสูงวัยส่งให้ ประคบลงบน หัวเข่าเซียวจวินเบาๆ

ระหว่างนั้นสาวใช้ก็เข้ามารายงานว่าหมอมมาถึงแล้ว

เหล่าไท่จวินรีบบอกให้ทุกคนหลบไป เหลือไว้เพียงนางกับนายท่านใหญ่ เหล่าไท่จวินให้ชื่อฮว่าปกครองลุกขึ้น นางสละพื้นที่ข้างเตียงและไปนั่งลงข้างโต๊ะแทน จากนั้นค่อยส่งสัญญาณให้เชิญหมอเข้ามา

เพียงครู่เดียวพบว่าหญิงสูงวัยคนหนึ่งเดินนำหมอเข้ามา ทักทายไม่กี่คำก็เชิญนั่งและยกน้ำชา หมอนั่งลงเรียบร้อยแล้ว ฟังนายท่านใหญ่เล่าถึงอาการของคุณชายรองคร่าวๆ ตรวจแผลและอาการอื่นๆ ของคุณชายรองอย่างละเอียด เสร็จแล้วจึงจับชีพจรให้ จับชีพจรเสร็จกำลังจะวางแขนของคุณชายรอง กลับถูกคุณชายรองคว้าไว้และพึมพำ "ซีเออร์อย่าไป ข้าตายก็ไม่ยอมปล่อยเจ้าไป..."

ได้ยินเช่นนี้หลายคนในห้องต่างตกใจ นายท่านใหญ่ลุกพรวดขึ้นมาเดินไปข้างเตียงมองอย่างละเอียด เชี่ยวจวินยังคงหลับตาไม่พริ้มที่แท้เป็นเพราะมีไข้สูงจนเพ้อไปนี่เอง

หมอกำลังกัดฟันออกแรงดึงแขนของตนเองออก เขายื้อยุดจนหน้าแดงหูแดง เห็นนายท่านใหญ่เข้ามาก็มองเขาด้วยสีหน้าประหลาด

ยามนี้นายท่านใหญ่รู้สึกสองหูร้อนผ่าว เขาตบตัวเชี่ยวจวินเบาๆ และปลอบโยนเสียงค่อยๆ "จวินเออร์ปล่อยมือเถอะ ซีเออร์ไม่ไปไหนหรอก ซีเออร์แค่ไปเอายามาให้เจ้าเท่านั้น"

นานครู่ใหญ่กว่าเชี่ยวจวินจะค่อยๆ คลายมือ พอพ้นจากเชี่ยวจวินมาได้ หมอกก็ออกแรงสะบัดแขน เห็นข้อมือหมอที่ถูกบีบจนแดงแล้ว นายท่านใหญ่พลันรู้สึกผิดเล็กน้อย เขากลับไปนั่งที่และสบตากับเหล่าไท่จวินทั้งสองต่างก็ส่ายศีรษะ

คิดว่าหมอกคงกลัวเช่นกัน พอลุกขึ้นได้ก็ยืนห่างจากเตียงไปเสียไกล
ไม่ยอมนั่งลงอีก

หงจูเห็นเช่นนั้นก็รีบยกเก้าอี้เข้ามาให้ หมอจึงนั่งลงอีกครั้ง แล้วพูด
ถึงอาการของคุณชายรองกับเหล่าไท่จวินและนายท่านใหญ่ เป็นเพราะ
เกิดแผลแล้วไม่จัดการในทันทีจึงมีอาการอักเสบ ทำให้เป็นไข้ นอกจากนี้
ยังเอื่อยชมอย่างถูกจังหวะ บอกว่าโชคดีที่คฤหาสน์สกุลเซียวช่วยเหลือได้
ทันท่วงที หาไม่แล้วคุณชายรองเป็นไข้สูงนานขนาดนี้ ผลที่ตามมาคงยาก
จะคาดเดา ทั้งยังเล่าว่าเขาเคยตรวจรักษาคนไข้อยู่รายหนึ่ง เป็นไข้อยู่
สองวัน สุดท้ายแม้โรคจะหายดีแล้ว แต่กลับกลายเป็นคนปัญญาอ่อน...

ฟังคำพูดของหมอแล้ว เหล่าไท่จวินและนายท่านใหญ่ก็อดนึก
หวาดกลัวภายหลังไม่ได้ แอบขอขอบคุณหลี่เมิ่งซีในใจ โดยเฉพาะเหล่าไท่จวิน
ยามนี้ก็ยิ่งเชื่อว่าหลี่เมิ่งซีเป็นผู้อุปถัมภ์ トラบโดที่มีนางอยู่ เซียวจวินต้อง
ปลอดภัยแน่ ลอบคิดในใจว่าทำอะไรถึงจะเก็บนางไว้ในคฤหาสน์
สกุลเซียวต่อไปได้หลังจากหย่านางแล้ว

หมอสั่งยาและพูดถึงข้อควรระวัง รับรองครั้งแล้วครั้งเล่าว่า
คุณชายรองร่างกายแข็งแรง ครั้งนี้เป็นแผลเล็กน้อยเท่านั้น พักผ่อน
แปดวันสิบวันจะต้องหายดีแน่นอน

ได้ยินหมอบอกเช่นนั้น เหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่ต่างผงกศีรษะ
อย่างวางใจ

เห็นเหล่าไท่จวินผงกศีรษะ หมอกก็เอื่อยคำพูดมวงคลทำนองว่า
เหล่าไท่จวินเปี่ยมด้วยบุญบารมี จากนั้นจึงลุกขึ้นขอตัว

เพิ่งจะลุกขึ้น เหล่าไท่จวินก็นึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ นางเอ่ยว่า

"ซ้าก่อนท่านหมอ ซ้ามีตำรับยาอยู่ ต้มน้ำและใช้ประคบขาให้จวินเออร์ เห็นว่าช่วยขจัดไอเย็นได้ ท่านหมอช่วยดูให้ทีว่ามีผลเสียอะไรหรือไม่"

หมอรับตำรับยามาจากชื่อฮว่า เหลือบมองแวบหนึ่งก่อนจะเผยสีหน้าประหลาดใจ เขาหมุนตัวกลับไปนั่งลงและพิจารณาอย่างละเอียด เน้นนานจึงได้ยื่นหมอลงบอกว่า "ตำรับยาดี... ตำรับยาดี ซ้าเป็นหมอมานหลายปี ตรวจรักษาคนไข้ที่ถูกลมหนาวสมัยวัยเยาว์จนปวดขาเวลาแก่ตัวมามาก ขบคิดอยู่หลายปีก็ยังไม่ได้ตำรับยาที่ดีเช่นนี้ ได้แต่สั่งยาบรรเทาอาการปวดให้ แต่กลับมีอาการรักษาอาการที่ต้นตอ คิดไม่ถึงว่าวันนี้จะได้เห็นตำรับยาที่ดีเช่นนี้ สวรรค์เมตตาซ้าจริงๆ ไม่ทราบว่าจะเล่าให้จวินกับนายท่านใหญ่ได้ตำรับยานี้มาจากที่ใด มอบให้ผู้น้อยได้หรือไม่ ชีวิตนี้ผู้น้อยจะซาบซึ้งใจไม่สิ้นสุด"

เหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่ฟังคำพูดหมอแล้วก็ประหลาดใจยิ่งนัก ต่างไม่เข้าใจว่าร้านยาที่ฮวงโยถึงเพียงนั้น แม้แต่ยามที่นายท่านใหญ่กับคุณชายรองไปยังไม่ต้อนรับ แล้วจะมอบตำรับยาล้ำค่าเช่นนี้ให้จิวชิวได้ง่ายๆ ได้อย่างไร ทั้งสองจงใจและส่ายหน้าให้กัน

เห็นหมอจ้องมองพวกตนอย่างกระตือรือร้น เหล่าไท่จวินจึงตอบว่า "ท่านหมอไม่รู้อะไร นี่เป็นตำรับยาที่หลงจู๋หลี่ร้านยาฮวงโยมอบให้สาวใช้คนหนึ่ง ได้ยินท่านหมอบอกว่าเป็นตำรับยาดีที่หายาก ช่างน่าละอายยิ่งนัก"

"มิน่าเล่า ตำรับยาดีขนาดนี้ เห็นทีคงมีแต่เซียนปรุขยาเท่านั้นที่เขียนออกมาได้ ทั้งยังมอบให้กับสาวใช้คนหนึ่ง สมกับที่ผู้คนเล่าลือกันบนท้องถนนจริงๆ ร้านยาฮวงโยไม่คบหาผู้สูงศักดิ์ แต่ยินดีปิดเป้าความทุกซ์

ให้ชาวบ้าน เขียนปรุขยาผู้นี้หลักแหล่งไม่แน่นอน น้อยคนที่จะได้พบเขา ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าจะได้รับตำรับยาจากเขาเลย เห็นที่สาวใช้ผู้ี้จะเป็นบุคคลที่มีวาสนาคคนหนึ่ง!"

ฟังวาจาทอดถอนใจของหมอแล้ว เหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่ ยิ่งแปลกใจกว่าเดิม จะเรียกตัวจื่อชิวเข้ามาสอบถามทันที ชื่อฮว่าที่อยู่ด้านข้างจึงเอ่ยเตือนว่าจื่อชิวถูกสะใภ้รองไล่ออกจากคฤหาสน์ไปแล้ว

เหล่าไท่จวินฟังแล้วก็อดสงสัยไม่ได้ หลี่เมิ่งซีเป็นคนให้ความสำคัญกับมิตรและคุณธรรม จู่ๆ จะไล่บ่าวที่จงรักภักดีอย่างจื่อชิวออกจากคฤหาสน์ได้อย่างไร ทันใดนั้นเหล่าไท่จวินก็เกิดความรู้สึกไม่สบายใจอย่างรุนแรงขึ้น นางมักู้สึกโกรธกับตนพลาดอะไรบางอย่างไป เหมือนล่องลอยไปชั่วขณะหนึ่ง

หมอเห็นเหล่าไท่จวินใจลอย เขาจึงเอ่ยคำพูดด้วยความเกรงใจอีกสองคำและลุกขึ้นขอตัว

ส่งหมอลับไปแล้ว กำชับหรงจูให้ดูแลคุณชายรองให้ดี เหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่ก็เข้าไปในห้องโถง นายหญิงใหญ่และคนอื่นๆ รออยู่ ที่นั่นแล้ว ทุกคนเข้ามาคารวะและนั่งลงอีกครั้ง เหล่าไท่จวินเล่าสิ่งที่หมอพูดให้ฟังอย่างง่าย ๆ สุดท้ายจึงพูดกับหลี่เมิ่งซี "ซีเออร์ ช่วงนี้เจ้าพักอยู่ที่นี้สบายใจก่อนเถอะ ทุกเรื่องรอให้จวินเออร์ฟื้นขึ้นมาก่อนค่อยหารือกัน ถึงเวลานั้นข้าต้องให้คำชี้แจงกับเจ้าแน่ ซีเออร์ต้องจำไว้ว่า トラบใดที่จวินเออร์ยังไม่เขียนหนังสือหย่าให้เจ้า เจ้าก็ยังเป็นสะใภ้สกุลเซี่ยว ควรเคร่งครัดในจรรยาสตรี เคารพภักฏธรรมนิยม สองวันนี้ปรนนิบัติจวินเออร์ให้ดี จวินเออร์คุกเข้ามาหนึ่งวันหนึ่งคืนคงลำบาก

ไม่น้อย เกรงว่าจะเป็นเช่นที่ซีเออร์ว่าไว้ ขาทั้งสองข้างของจวินเออร์ได้รับ
ไอเย็น สองวันนี้ซีเออร์ตีมาตามตำรับยานั้นประคบขาให้จวินเออร์แล้วกัน
จะได้ไม่ทิ้งโรคเรื้อรังไว้"

นายหญิงใหญ่กับจางชิวได้ยืนยันว่าเหล่าไท่จวินยังยอมรับว่าหลี่เมิ่งซี
เป็นสะใภ้สกุลเซียวต่างก็ลอบตระหนกในใจ หลี่เมิ่งซีสร้างความวุ่นวาย
ให้สกุลเซียวถึงเพียงนี้แล้ว ไฉนจึงไม่หย่านางอีก!

กำลังจะเอ่ยปากก็เหลือบไปเห็นสายตาเย็นชาเฉียบขาดของ
นายท่านใหญ่เข้าพอดี นายหญิงใหญ่รีบหุบปากและก้มหน้า

แผนการฉวยโอกาสออกจากคฤหาสน์ตอนเชียวจวินไม่ได้สติของ
หลี่เมิ่งซีถูกทำลายลงตั้งแต่ยังไม่ได้เริ่ม เห็นทุกคนไม่พูดอะไร เอาแต่มอง
มาที่ตน หลี่เมิ่งซีจึงรู้ว่ามิอาจแก้ไขอะไรได้อีก เรื่องจะออกจากคฤหาสน์
คงทำได้แค่ออให้เชียวจวินฟื้นขึ้นมาเท่านั้น ประเมินสถานการณ์แล้วจึง
เอ่ยว่า "สองวันนี้เมิ่งซีจะดูแลคุณชายรองอย่างเอาใจใส่ เหล่าไท่จวินโปรด
วางใจเถอะเจ้าค่ะ"

เหล่าไท่จวินเห็นว่าตนพูดถึงขั้นนี้แล้ว ทว่าหลี่เมิ่งซียังดื้อดึงไม่ยอม
แพนตัวว่า 'หลานสะใภ้' ไม่มีคำพูดแสดงความเคารพเช่นว่า 'น้อมรับคำสั่ง'
ในใจจึงรู้สึกโมโหเล็กน้อย แต่แล้วก็คิดว่านางยังมีประโยชน์ต่อสกุลเซียว
อยู่บ้างจึงไม่ตำหนินางอีก หันกลับไปปลอบโยนนายหญิงใหญ่อีกครู่หนึ่ง
บอกอีกฝ่ายว่าอย่ากังวลเกินไปนัก พักผ่อนอยู่ในเรือนหยิ่งซินให้ดี สุดท้าย
ก็ระบายนโตะที่มีต่อหลี่เมิ่งซีไปที่อื่นเหินห่างทั้งหลายของเซียวจวิน แม้แต่
สาวใช้กับบ่าวหญิงสูงวัยทั้งหลายก็โดนตำหนิไปด้วย สั่งพวกนางให้
ปรนนิบัติดูแลเชียวจวินให้ดี อย่าได้ลืมนกฏธรรมเนียม จากนั้นจึงให้ทุกคน

แยกย้ายกันไป

เชียวจวินหมดสติไปอีกหนึ่งวันก็ยังไม่ฟื้น อี๋เหนียงทั้งหลายมาปรนนิบัติแต่เช้า หลี่เมิ่งซีเห็นชู่ยอี่เหนียงกับจางอี่เหนียงร้องไห้พุ่มพวยอยู่ด้านข้าง เห็นแล้วชวนกลุ่มใจจึงไล่พวกนางออกไปโดยไม่สนใจสีหน้าโกรธแค้นของทั้งสอง เหลือไว้เพียงหวังอี่เหนียงกับหงอวีเท่านั้น

เห็นสะใภ้ร้องฝังเข็มรอบหัวเข่าของคุณชายรอง หวังอี่เหนียงจึงถามด้วยความฉงน "สะใภ้รอง ทำเช่นนี้ได้ผลแน่หรือเจ้าคะ"

"หลายวันก่อนข้าอ่านมาจากตำรา น่าจะได้ผลอยู่บ้าง"

"สะใภ้รอง..."

หลี่เมิ่งซีรออยู่นานไม่เห็นหวังอี่เหนียงพูดต่อ เหยยหน้ามองนางก็เห็นหวังอี่เหนียงมองตนเองอย่างลังเล จึงรู้ว่านางมีเรื่องจะพูด กวาดตามองในห้องเห็นหงอวี หงจู หงซิงยืนอยู่ด้านข้าง หลี่เมิ่งซีจึงพูดกับหงอวี "หงอวี ที่นี้ไม่ต้องการคนมากมายถึงเพียงนี้ เจ้ากลับไปพักผ่อนเถอะ!"

หงอวีรับคำพลางเหลือบมองหงจู หงซิงที่อยู่ข้างกาย ก่อนจะเดินออกไปอย่างเศร้าหมอง

นาง หงจู หงซิง ยังมีหงซานที่ยั่วยวนคุณชายรองจนถูกไล่ออกจากคฤหาสน์ไป ตลอดจนเชียวชยา เชียวเหิงติดตามคุณชายรองมาตั้งแต่เล็ก ทุกคนสนิทสนมกันเป็นที่สุด ตอนนั้นพูดคุยเสียงดังกันทุกวัน มีความสุขมากจริงๆ คุณชายรองเองก็ยิ้มแยมกับพวกนาง แม้พวกนางจะรังแกคนของเรือนอื่น คุณชายรองก็ยังปกป้องพวกนาง แต่ตอนนี้คนเหล่านี้กับนางราวกับมีเส้นแบ่งที่มองไม่เห็น ทำให้นางรู้สึกอ้างว้างเป็นพิเศษ

สองปีก่อนตอนถูกรับเป็นสาวใช้ห้องข้างและมีเรือนเป็นของตนเอง ในที่สุดก็ได้อยู่กับผู้ที่เป็นเหมือนเทพเจ้าในใจนาง ได้อยู่เหนือกว่าหงจู ตอนนั้นหงอวีรู้สึกว่โลกทั้งใบสว่างไสว ทว่าวันเวลาหลังจากนั้นทำให้นางเข้าใจว่านางไม่ได้เหนือกว่าหงจูแต่อย่างใด นางกลายเป็นคนตายที่ยังมีชีวิตอยู่ ด้านข่าวของเครื่องใช้คุณชายรองไม่เคยไม่ดูแลนาง ทั้งยังไม่เคยซักสีหน้ากับนางต่อหน้าบ่าว ยิ่งไม่เคยให้นางไปทำสิ่งที่บ่าวควรทำ แต่กลับไม่ให้นางปรนนิบัติใกล้ชิดอีกต่อไป ทั้งไม่เหลือบแลนางอีก ยิ่งไม่เคยเป็นฝ่ายพูดคุยกับนางสักคำ

เห็นหงจูยังคงยุ่งง่วนทุกวัน ยามอยู่ต่อหน้าสาวใช้พูดหนึ่งไม่เป็นสองนางเสียใจภายหลังจริงๆ อยากย้อนกลับไปในอดีต อยากเป็นเพียงสาวใช้ที่มีความสุข หงอวีเดินออกจากห้องมาด้วยความหนักใจ ไม่ทันระวังธรณีประตูข้างล่างจึงสะดุดและถูกเชียวชยาที่ถูกสั่งให้ยืนรออยู่ข้างนอกประคองไว้พอดี

เห็นสีหน้าหม่นหมองของหงอวีแล้ว เชียวชยาพลันร่างกายแข็งที่อกร้องเรียกโดยไม่รู้ตัว "อวีเออร์..."

หงอวียืนอย่างมั่นคง มองเชียวชยาที่เติบโตด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก ช่วงขณะนั้นก็รู้สึกแสบจมูก หัวใจว่าวุ่น นางยกอกายให้เขาและก้าวเดินออกไปด้วยฝีเท้าที่สับสน

หงอวีออกไปแล้ว หัวใจหนึ่งจึงหาเรื่องใช้งานหงจูกับหงซึ่งเพื่อกันพวกนางออกไป

เห็นหล่เมิ่งซีรับผ้าที่มีไอร้อนจากจื่อชยานำมาเปลี่ยนกับผ้าที่เย็นแล้วบนขาเชียวจวินอย่างระมัดระวัง เอาแต่ทำงานของตนโดยไม่พูดอะไร

ไม่มีที่ท่าว่าจะเอ่ยปากขึ้นมาก่อน หวังอีเห็นยงจึงอดพูดไม่ได้ "ความรู้สึกที่คุณชายรอมมีต่อสะใภ้รอมอนุเห็นอยู่เต็มตา ตามหลักแล้วคำพูดนี้อนุไม่ควรพูด..."

หวังอีเห็นยงพูดถึงตรงนี้ก็หยุดและมองหลีเม็งซี เห็นอีกฝ่ายยังคงทำงานในมืออย่างไม่เร็วไม่ช้า ทั้งไม่เงยหน้า ยิ่งไม่มีที่ท่าว่าจะพูดอะไร นางจึงพูดต่อว่า "สะใภ้รอมเป็นคนจิตใจดี สองปีมานี้อนุเห็นมาตลอด จึงหวังว่าท่านกับคุณชายรอมจะลงเอยกันด้วยดี ช่วงก่อนหน้านี้เห็นคุณชายรอมตามใจท่านทุกอย่าง อนุก็นึกดีใจแทน เพียงแต่คิดไม่ถึงว่าสะใภ้รอมจะเป็น...เป็น...อนุเกรงว่าต่อให้คุณชายรอมรักใคร่ท่านเพียงใดก็ขัดเหล่าไต่จวินไม่ได้ยุดี ฉะนั้นสะใภ้รอมควรรีบตัดสินใจเถอะเจ้าคะ"

หลีเม็งซีเงยหน้าในที่สุด นางมองหวังอีเห็นยง

หวังอีเห็นยงพูดต่อ "อนุเข้าคฤหาสน์มาก่อนสะใภ้รอมย่อมรู้อะไรมากกว่า สะใภ้รอมอาจไม่รู้ว่สามีเป็นหนุ่มนายท่านใหญ่กับจางอีไต่เป็นเพื่อนเล่นวัยเยาว์ที่รักกันมาแต่เด็ก ภายหลังเพราะคำสอนของบรรพบุรุษ จางอีไต่จึงไม่อาจเป็นภรรยาเอกได้ นายท่านใหญ่เคยอาละวาดจะเป็นจะตายมาก่อน ได้ยินว่ายังมีหนีออกจากคฤหาสน์ไปนานถึงครึ่งปี ถูกเหล่าไต่จวินตัดความช่วยเหลือด้านการเงิน สุดท้ายจึงชมซานกลับมา ยอมทำตามคำสั่งของเหล่าไต่จวินด้วยการแต่งงานหญิงใหญ่ จางอีไต่ทั้งที่มีชาติสกุลและภูมิหลังเช่นนั้น แต่เพื่อให้ได้อยู่กับนายท่านใหญ่แล้ว ถึงกับต้องลดศักดิ์ศรีของตนเองมาเป็นอนุ เกรงว่าด้วยภูมิหลังของสะใภ้รอม คงยังมีอาจเอาชนะคำสอนของบรรพบุรุษได้"

หวังอีเห็นยงเกรงว่าหลีเม็งซีจะหลงเชื่อคำพูดของเหล่าไต่จวิน

นี่กว่าตนเองโชคดีไม่ถูกหย่าแล้ว แต่สุดท้ายอาจถูกเหล่าไท่จวินจูโจมโดยตั้งตัวไม่ทันก็ได้ นางจึงเตือนด้วยความหวังดี ทั้งยังเล่าถึงอดีตของนายท่านใหญ่ นางเอาแต่เล่าโดยไม่ทันสังเกตว่าตอนที่หลี่เมิ่งซีได้ยินนางบอกว่าจางอี่ไท่เป็นเพื่อนเล่นวัยเยาว์ของนายท่านใหญ่ มือที่กำลังถอนเข็มก็สั้นไปครู่หนึ่ง

เรื่องนี้ทำให้หลี่เมิ่งซีคิดถึงเหตุการณ์ที่เสียชีวิตวันถูกวางยาพิษเมื่อสองปีก่อน นางแน่ใจนานแล้วว่าเป็นฝีมือของจางอี่ไท่ แต่เพราะนางไม่เคยคิดว่าตนเองเป็นคนสกุลเซียว ดังนั้นสองปีมานี้จึงไม่คิดจะเรียกร้องความเป็นธรรมให้เสียชีวิตมาก่อน จางอี่ไท่ก็ระแวงระวังนาง ทั้งสองปะทะกันทั้งต่อหน้าและลับหลังหลายครั้ง จนกระทั่งจางอี่ไท่หวาดกลัวถึงได้เลิกกันไป

บัดนี้ได้ยินว่านางเป็นเพื่อนเล่นวัยเยาว์ของนายท่านใหญ่ มองสองคนที่เคยรักกันจะเป็นจะตายในอดีต คิดถึงความรักของพวกเขาที่ขอเพียงได้ครองคู่ก็ไม่สนใจฐานะใด แต่สุดท้ายกลับถูกรื้อเวลาที่ไม่มีปราณีและชีวิตในคุกหลังใหญ่อันโหดร้ายกลืนกินจนจิตใจบิดเบี้ยว สุดท้ายถึงขั้นปองร้ายลูกของคนที่ตนรักด้วยมือตนเอง! ทำให้หลี่เมิ่งซีอดรู้สึกสลดใจไม่ได้

คุณหาสน์ของสกุลสูงศักดิ์เช่นนี้ สิ่งที่ไม่ควรมีมากที่สุดก็คือ 'รักแท้' นางงยหน้ามองเซียวจวินที่ยังหมดสติอยู่ ทั้งที่รู้ดีว่าเป็นวาสนาที่ไม่พึงมี แต่เขากลับมอบรักแท้ให้นาง หลี่เมิ่งซีใจลอยไปชั่วขณะ

"สะใภ้รอร..."

เสียงของหวังอี่เหนียงเหมือนลอยมาจากที่ไกลๆ ดึงความคิดอัน

ล่องลอยของหลิเม็งซีกลับคืนมา นางแอบชำเลืองมองหวังอีเห็นียง
แวบหนึ่ง เห็นอีกฝ่ายยังพูดไม่หยุดจึงตั้งสติอีกครั้ง นางถอนเข็มเงินออกมา
อย่างมั่นคงพลงฟังหวังอีเห็นียงพูด

"...สะใภ้รอง อนุรู้ว่าปกติเหล่าไท่จวินเอ็นดูท่านมากที่สุด ตามหลัก
แล้วก็ไม่ควรพูดเช่นนี้ เพียงแต่อนุไม่อยากเห็นท่านลำบากจริงๆ อนุอยู่ใน
คฤหาสน์หลังนี้มานานกว่าท่าน บางเรื่องก็ปลงได้แล้ว สะใภ้รองท่าน
อย่าเห็นว่าปกติเหล่าไท่จวินเป็นคนเมตตาอารีเป็นอันขาด เวลาที่จัดการ
เรื่องใดขึ้นมาจริงๆ ไม่เคยเลอะเลือนแม้แต่น้อย ความเจ็บปวดของ
เหล่าไท่จวินนั้น ในคฤหาสน์สกุลเขียวแห่งนี้ไม่มีใครเทียบได้แล้ว"

หวังอีเห็นียงพูดถึงตรงนี้ก็หยุดมองหลิเม็งซี เห็นอีกฝ่ายยังคงจดจ่อ
กับงานในมือเหมือนไม่เข้าใจความหมายของตนอย่างไรอย่างนั้น นาง
ถอนหายใจที่หนึ่ง สูดทำยรวากับตัดสินใจครั้งใหญ่ได้ มองสะใภ้รองแล้ว
เอ่ยว่า "สะใภ้รองแต่งเข้ามาสองปีแล้ว อนุยังไม่เคยเห็นคนจากบ้านเดิม
ของท่านมาเยี่ยมเลยสักครั้ง คิดว่าสะใภ้รองอยู่บ้านเดิมคงไม่เป็นที่
ต้อนรับสักเท่าไร บิดากับพี่ชายของอนุเป็นขุนนางตำแหน่งเล็กๆ ในชิงโจว
มารดาเป็นคนเมตตาอารีคนหนึ่ง หากสะใภ้รองเกิดเรื่อง อนุจะเขียนจดหมาย
ถึงมารดา พวกเขาต้องดูแลท่านได้แน่นอน เพียงแต่สะใภ้รองอย่าได้
รังเกียจที่บ้านมารดาของอนุตัดคัตคับแคบไปเลย"

คำพูดนี้ของหวังอีเห็นียงจริงใจอย่างยิ่ง ตั้งแต่ครั้งก่อนที่หลิเม็งซี
ช่วยชีวิตลูกสาวทั้งสองของนางไว้ หวังอีเห็นียงก็เอาใจใส่หลิเม็งซีมาตลอด
ช่วงที่อยู่ที่นี่หลิเม็งซีเองก็เห็นนางเป็นคนใกล้ชิด ไม่เคยเห็นนางเป็นบ่าว
มาก่อนและไม่เคยรังแกนางด้วย สองคนที่เดิมที่เป็นศัตรูหัวใจ เพราะ

หมดใจกับบุรุษผู้ันแล้วจึงก่อเกิดเป็นมิตรภาพระหว่งพีน้องอันลึกซึ้ง
วันนี้เห็นหล่เม็งซี่ลำปาก แม่หวังอีเหนียงจะรู้ว่าทำเช่นนี้ไม่สอดคค้อง
กับธรรมเนียมมารยาท แต่นางรู้ดีว่าในยุคสมัยนี้หากสตรีคนหนึ่งขาด
ความรักใคร่จากบ้านสามีและบ้านเดิมของตนเองไป จุดจบจะอ้างว้าง
เพียงใด นางกลัวเหลือเกินว่าสะไ้กรองที่หยิ่งทะนงผู้ัน เพื่อเอาชนะให้ได้
แล้ว สุดท้ายจะต้องหนาวตายอยู่บนถนน

แม้วันันเหล่าไ้ท่จวินจะประกาศต่อหน้าทุกคนว่าหล่เม็งซี่ยังคงเป็น
สะไ้สกุลเซียว แต่นางมองเห็นความเฉียบขาดในดวงตาของเหล่าไ้ท่จวิน
การหย่าสะไ้กรองเป็นเรื่องช้าเร็วเท่าัน ไ้ตร่ตรองอยู่สองคั้นสุดท้ายก็มี
อาจต้านทานความกังวลต่อโชคชะตาในอนาคตของสะไ้กรองได้ นางจึง
ยื่นมือเข้าช่วยเหลือ

คำพูดของหวังอีเหนียง หากคนไม่ประสงค์มาได้ยินเข้าและแพ้ว
ไปถึงหูนายหญิงใหญ่ ไม่รู้จะเกิดเรื่องวุ่นวายมากน้อยเพียงใด ฟังคำพูด
จริงใจเหล่านันแล้วหล่เม็งซี่อดรู้สึกแสบจมูกไม่ได้ น้ำตาเกือบจะไหล
ออกมา นางสะกดความตันตันในใจ ฝืนตอบอย่างเป็นธรรมชาติ "คำพูด
บางอย่างพูดแล้วก็ถือว่าได้พูดแล้ว วันหน้าอย่าได้พูดถึงอีก หวังอีเหนียง
เข้ามาในคฤหาสนันานที่สุด ย่อมรู้ว่าคฤหาสนันี้มีกฎธรรมเนียม
มากมาย จะเกิดข้อผิดพลาดไม่ได้แม้แต่น้อย ต่อไปหวังอีเหนียงปล่อยให้
คำพูดเหล่านันีพูดอยู่ในท้องเถอะ อย่าได้พูดออกมาอีกเลย"

หวังอีเหนียงฟังแล้วก็รู้ว่าสะไ้กรองหวังดีต่อนาง ไม่อยากให้นาง
พลอยเดือดร้อนไปด้วย พอดคิดว่าสะไ้กรองเองยังยากจะปกป้องตนเอง
แต่กลับคิดเผื่อนางก็รู้สึกแสบจมูก น้ำตาร้อนผ่าวสองสายไหลออกมา

นางพูดเสียงสะอื้นเล็กน้อย "สะใภ้รอร..."

"ป้าซุนเออร์เจ็ดขวบแล้ว แม่ภาชิตว่าสตรีไร้ความสามารถเป็นคุณธรรมอย่างหนึ่ง แต่สกุลอย่างพวกเรา งานเย็บปักถักร้อยต้องเรียนรู้หนังสือตำราก็คงต้องเรียนรู้ไว้บ้างถึงจะดี วันหน้าจะได้มีความสามารถในการตั้งตัว แต่งเข้าบ้านสามีก็จะไม่ถูกดูแคลน แต่ก่อนเข้าเป็นคนสอนนาง เห็นที่นางติดน้องสาวจึงตามใจไม่ส่งนางไปสำนักศึกษา วันหน้าหวังอีเห็นยิงส่งนางไปเล่าเรียนที่สำนักศึกษาเถอะ ถึงอย่างไรยอมดีกว่าเรียนอยู่กับข้า หากไม่ได้จริงๆ หวังอีเห็นยิงค่อยขอร้องคุณชายรอนให้หาอาจารย์หญิงกลับมาสอนหนังสือแม่นางทั้งสองก็ยังดี"

หลี่เมิ่งซีเห็นหวังอีเห็นยิงจะพูดต่อจึงรีบเอ่ยปากขัดคำพูดนางพูดถึงเรื่องของบุตรสาวแล้ว นี่เป็นเรื่องเดียวที่นางหวังหากต้องออกจากคฤหาสน์ บุตรสาวทั้งสามของเซียวจวินสนิทสนมกับนาง โดยเฉพาะซุนเออร์กับเฟิงเออร์ ทั้งสองมักมาฟังนางเล่านิทานที่เรื้อนปึกตะวันออกเสมอ จากนั้นก็จะนอนอยู่บนเตียงของนาง ทำให้หลี่เมิ่งซีที่ยังไม่เคยเป็นแม่จริงๆ เติมไปด้วยความอ่อนโยนในหัวใจ อยากพูดเรื่องนี้กับหวังอีเห็นยิงนานแล้ว ตอนนี้เป็นโอกาสอันดีจึงพูดออกมา

หวังอีเห็นยิงฟังแล้วก็ใช้ผ้าเช็ดหน้าซับดวงตาพลางพูดว่า "สองวันนี้อนุภักดิ์ครวญเรื่องนี้อยู่เช่นกันเจ้าคะ วันนี้ได้ยินสะใภ้รอรพูดถึง อนุจะจัดการตามที่ท่านบอกนะเจ้าคะ"

มองหวังอีเห็นยิงที่เห็นตนเป็นเหมือนน้องสาวแท้ๆ ของตนเองแล้ว หลี่เมิ่งซีก็ถอนใจ "หวังอีเห็นยิงอายุยังน้อย อย่าปล่อยวางเรื่องต่างๆ ถึงเพียงนี้สิ สิ่งที่ต้องแย่งชิงก็ต้องแย่งชิงไว้บ้าง หวังอีเห็นยิงมีลูกสาวสองคน

นี่เป็นสิ่งที่ใครก็แย้งไปไม่ได้ คุณชายรองเย็นชาไปหน่อยก็จริง แต่นิสัยเขาไม่เลวเลย หัวใจ[†]หนึ่งเคียงคอยปรนนิบัติให้ดี วันหน้าคุณชายรองต้องไม่ผิดต่อพวกเจ้าแม่ลูกเน่"

"สะใภ้รองกล่าวถูกต้องเจ้าคะ เพียงแต่คนเราเมื่อหัวใจตายไปแล้ว ย่อมไม่มีความปรารถนาใดๆ อีก ซุนเอ๋อรักับเฟิงเอ๋อรัประสบเคราะห์กรรมมากมายตั้งแต่เล็ก หากไม่มีสะใภ้รอง ป่านนี้เด็กทั้งสองคงจะตายไปนานแล้ว อนุเองก็คงเป็นเหมือนเงินอี่หนึ่งียง จากไปเช่นนั้น"

หัวใจหนึ่งียงพูดถึงตรงนี้และหยุดครู่หนึ่ง เงยหน้ามองหลี่เมิ่งซื่อก่อนจะพูดต่อ "ตั้งแต่เกิดเรื่องกับลูกสาวสองคนครั้งนั้น เพื่อขอพรให้ลูกสาวอนุจึงไหว้พระทำบุญอยู่บ่อยๆ ช่วงหลังมานี้ถึงตระหนักได้ว่าสรรพสิ่งในโลกนี้ไม่ว่าจะเป็นคุณหาสน์สกุลเขียวที่หรรษาเกินใคร หรือผู้คนมากมาย หลากหลายในคุณหาสน์ เดิมทีล้วนเกิดจากการปรุงแต่งทั้งนั้น หากจะกล่าวถึงต้นกำเนิด ล้วนเป็นความว่างเปล่า แต่เพราะมนุษย์บนโลกมีเจตธรรมนึกปรารถนา* จึงเกิดรูปและสีสั่น ทำให้มนุษย์ลุ่มหลงและลืมรากเหง้าเดิมของตนเอง หากไม่เพราะมีลูกสาวทั้งสองที่ยังห่วงอยู่ อนุก็อยากตัดความวุ่นวายใจทั้งหมดและเข้าสู่ประตูลิขิตเสียเหลือเกิน จะได้สั่งสมกุศลบารมีให้ซุนเอ๋อรักับเฟิงเอ๋อรัมากยิ่งขึ้น บรรเทาบาปให้ลดน้อยลงได้"

ฟังคำพูดของหัวใจหนึ่งียงแล้ว หลี่เมิ่งซื่อรู้สึกเสียใจไม่ได้ นางอีกอัครหนึ่งแต่กลับไม่ได้พูดอะไรออกมา คนปกติคนหนึ่งกลับบังเกิดความคิดเช่นนี้ หัวใจหนึ่งียงอายุแค่นี้สิบสี่เท่านั้น หากเป็นเมื่อชาติก่อน

* 'เจตธรรม' ได้แก่ ยินดี โกรธ เศร้า กลัว รัก เกียรติ และความใคร่ 'หกปรารถนา' ได้แก่ ความปรารถนาทางตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ

ของนาง ย่อมเป็นวัยที่กำลังดงามและแสวงหาความสุข

แต่เมื่อเกิดในยุคโบราณที่บุรุษเป็นใหญ่สตรีต่ำต้อยแล้ว นางต้องมาเป็นอนุที่ต่ำต้อยและสูญเสียความรักจากสามีไปตั้งแต่วัยสาว แม่ยกาน้ำมนต์นางให้คิดใหม่ แต่ตนจะทำอะไรได้เล่า ถึงอย่างไรชีวิตนี้ของหวังอีเหนียงก็หนีความเงิบเหงาในช่วงชีวิตที่เหลือไม่พ้นอยู่ดี คิดเช่นนี้ หลี่เมิ่งซีจึงไม่ให้น้ำนางอีก เพียงถอนเข็มเงินออกมาทีละเล่มและเรียงไว้ในกล่อง

บรรยากาศในห้องพลันหนักอึ้งอย่างแปลกประหลาด จื่อซยาปิดปากแน่นสนิทยืนอยู่ด้านข้าง มองหวังอีเหนียงด้วยความเห็นใจ

เนิ่นนานผ่านไป เสียงของหวังอีเหนียงราวกับลอยมาจากถ้ำอันว่างเปล่า ฟังแล้วไม่เหมือนจริงอย่างยิ่ง "ข้าตัดลูกสาวไม่ได้ ตัดสะใภ้เองไม่ได้ ตัดเรื่องทางโลกไม่ได้ ตัดความว่าวุ่นใจเหล่านี้ไม่ได้ จึงก้าวข้ามภรรยิ ประตูนั้นไปไม่ได้ สุดท้ายก็เป็นได้เพียงปลูชนทั่วไปคนหนึ่ง..." ทอดถอนใจพักหนึ่ง หวังอีเหนียงจึงลุกขึ้นขอตัว

หลี่เมิ่งซีเรียกหงจูเข้ามา ช่วยกันกับจื่อซยาป้อนยาให้เซียวจวิน วันนั้นหมอสั่งยาให้ก็จริง แต่หลี่เมิ่งซีเหลือบมองเพียงแวบเดียวและวางไว้ด้านข้าง ตั้งแต่เมื่อวานก็ใช้ยาของตนเองตลอด ให้หงจูกับจื่อซยา คอยป้อนทุกวันโดยไม่ให้สาวใช้คนอื่นๆ เห็น หงจูเห็นว่ายานี้ได้ผลจึงตามใจนาง

เห็นทั้งสองป้อนยาเสร็จ เก็บของเรียบร้อย หลี่เมิ่งซีก็เปิดผ้าพันแผลที่มือขวาของเซียวจวินเพื่อตรวจดูบาดแผลของเขา บริเวณเนื้อเน่าเริ่มมีสีแดงเหมือนกำลังจะเกิดเนื้อใหม่ขึ้น มีแนวโน้มว่าแผลจะค่อยๆ สมาน

นางทำความสะอาดอีกครั้ง ใส่ยาและพันแผลให้เรียบร้อย

มองใบหน้าของเซียวจวิน รอยฟกช้ำจากการถูกตียังไม่หายไปทั้งหมด แต่ใบหน้ากลับเป็นปกติแล้ว เข้าวันนี้ไม่มีไข้ ฟังลมหายใจมั่นคงสม่ำเสมอของเซียวจวินพลางคิดว่าเขาน่าจะฟื้นได้แล้ว

คิดเช่นนั้นจึงเรียกหญิงมามากำชับยาที่ต้องกินและใช้ในสองวันนี้อย่างละเอียด สุดท้ายจึงเอ่ยว่า "คุณชายรองไข้ลดแล้ว ประเดี๋ยวน่าจะดีสติไปเรียนเหล่าไท่จวินว่าข้ากลับเรือนปีกตะวันออกก่อน มีเรื่องอะไรค่อยส่งสาวใช้ไปแจ้งที่เรือนปีกตะวันออกแล้วกัน"

หญิงได้ยินว่าสะใภ้รองจะกลับเรือนปีกตะวันออกก็ตะลึงงันตลอดสองวันนี้คนที่ปรนนิบัติอยู่ในห้องต่างรู้ว่าตอนคุณชายรองไม่ได้สติมักจะเพ้ออยู่ตลอด และเอาแต่เรียกชื่อสะใภ้รอง ทำเอานางตกใจจนไม่กล้าให้สาวใช้เข้ามา มีเพียงนางกับหญิงคอยปรนนิบัติอยู่ในห้องเท่านั้น

ใช้หัวเขาคิดก็รู้ว่าคุณชายรองฟื้นขึ้นมาแล้วคนแรกที่เขาอยากเห็นมากที่สุดก็คือสะใภ้รอง ทว่าสะใภ้รองที่ไม่สำรวจผู้นี้หลังจากปรนนิบัติดูแลคุณชายรองอยู่สองวันโดยมิได้พักผ่อน ถึงเวลาเอาหน้ากลับจะหนีหน้าไปเสียอย่างนั้น นางไม่อยากจะสร้างความทรงจำดีๆ ต่อหน้าคุณชายรอง แม้แต่น้อยนิดเลยหรือ อย่างน้อยคุณชายรองจะได้ช่วยต่อสู้อุปสรรคบางอย่างที่อาจเอาชนะเหล่าไท่จวินได้จริงๆ ก็ได้

ตั้งแต่เรื่องที่สะใภ้รองเป็นลูกอนุถูกเปิดเผย สาวใช้และบ่าวหญิงทั้งหลายในเรือนเซียวจวินต่างก็ไม่มีใครกล้าเอ่ยถึงเรื่องนี้ ปรนนิบัติรับใช้อย่างระมัดระวัง เกรงว่าจะพลั้งปากทำผิดพลาดไป แม้แต่หญิงเองเวลาคุยกับสะใภ้รองยังไม่เป็นธรรมชาติเหมือนแต่ก่อน นางคาดเดาความคิด

ในใจสะใภ้ร้องไม่ออก แน่นนอนว่ายอมไม่กล้าพูดจาส่งเดช ทว่าตอนนี้ไม่เหมือนกัน ครั้นเห็นสะใภ้ร้องจะจากไปจึงรวบรวมความกล้าเอ่ยว่า "สะใภ้ร้องเหนื่อยแล้ว ให้บ่าวปรนนิบัติท่านพักผ่อนสักครู่เถอะเจ้าคะ คุณชายรองใกล้จะฟื้นแล้ว บ่าวคิดว่าคุณชายรองฟื้นขึ้นมาแล้วคนแรกที่ยอยากเห็นจะต้องเป็น..."

หญิงที่กำลังพูดพ้อเห็นสายตาทที่น่าเกรงขามของหลี่เมิ่งซีกวาดมองมาแล้ว นางตกใจจนกลืนคำพูดที่เหลือกลับลงไป อีกอัครคู่อื่นหนึ่งก็ไม่ได้เปล่งเสียงออกมาอีก เพียงมองหลี่เมิ่งซีอย่างประหม่า

เห็นหญิงไม่พูดอะไรแล้ว หลี่เมิ่งซีจึงถอนสายตาดกลับมา ซ้ำยาขวดสุดท้ายแล้วเอ่ยว่า "ยาขวดนี้เพิ่งซื้อมาจากร้านยาอีซุน เห็นว่าช่วยสร้างกล้ามเนื้อและทำให้โลหิตไหลเวียนดีขึ้น ไม่ทิ้งรอยแผลเป็นไว้ อย่าลืมเปลี่ยนยาที่แผลบนมือของคุณชายรองตามเวลาด้วย" หลี่เมิ่งซีพูดจบก็ไม่สนใจหญิงอีก นางให้จื่อชยาประคองเดินออกไป

"บ่าวจะทำตามคำสั่งของสะใภ้ร้องอย่างเคร่งครัด บาน้ออมส่งสะใภ้ร้องเจ้าคะ"

69

เชียวจวินลืมตา รู้สึกงงงไม่รู้ว่าตนเองอยู่ที่ใด เขาจำได้ว่าเพราะ ล่วงเกินท่านย่ากับบิดาจึงถูกบิดาลงโทษให้คุกเขา หันมองไปรอบด้าน ก็พบว่า เป็นห้องนอนของตนเอง คิดว่าเขาคงเป็นลมและถูกส่งกลับมา จำได้ว่าก่อนเป็นลมเขาคิดถึงซีเออร์ เขาพลันนึกอะไรขึ้นได้ยื่นมือไปลูบคลำ ที่หน้าอก *ว่างเปล่าไม่มีอะไรทั้งนั้น* เขาตกใจก่อนตื่นนอนลุกขึ้นนั่ง

พอออกแรงถึงได้รู้ว่าร่างกายไม่มีแรงแม้แต่หน่อย จึงเปิดปากตะโกน "หงจู...หงจู!"

หงจูที่จับบับอยู่บนตั่งนุ่มได้ยินเสียงคุณชายรองก็ลืมตาทันใด เห็นคุณชายรองกำลังมองนางจึงผุดลุกขึ้นทันที ปราดไปข้างเตียงแล้วพูด อย่างตื่นเต้น "ในที่สุดคุณชายรองก็ฟื้นแล้ว บ่าวเผลอหลับไป คุณชายรอง หมดสติไปสองวัน ในที่สุดก็ฟื้นเสียที คุณชายรองจะทำอะไรเจ้าคะ"

ในที่สุดก็รองหงจูที่พูดเจ็ยแจ้วไม่หยุดหุบปากลงได้เสียที เชียวจวิน

เอ่ยถาม "ข้าหลับไปสองวัน เสื้อผ้าที่ข้าสวมใส่วันนั้นเล่า"

ฟังคำพูดไม่มีหัวไม่มีท้ายของเซียวจวินแล้ว หงจุนงงอยู่นานจึงได้สติ รีบตอบว่า "เสื้อผ้าที่คุณชายรองสวมใส่วันนั้นสกปรก บ่าส่งไปซักแล้วเจ้าคะ สองวันนี้ น่าจะส่งกลับมาแล้ว คุณชายรองจะสวมหรือเจ้าคะ"

เซียวจวินได้ยืนยันว่าเสื้อผ้าถูกส่งไปซักสีหน้าก็เปลี่ยนไป เขาถามเหมือนไม่ใส่ใจ "ของที่อยู่ในเสื้อผ้าได้เอาออกมาหรือไม่"

เรื่องนี้ยังต้องถามด้วยหรือ! หรือคุณชายรองเลอะเลือนไปแล้วจริงๆ ได้ยืนยันเซียวจวินถามเช่นนี้ หงจุนก็มองเขาอย่างเป็นกังวลและตอบอย่างระมัดระวัง "เอาออกมาหมดแล้วเจ้าคะ คุณชายรองจะหาอะไรเจ้าคะ บ่าวจะไปหยิบมาให้"

"เอามาให้หมด"

หงจุนหันหลังไปหยิบถาดใบหนึ่งออกมาจากใต้ตู้บนนั้นมีหยกประดับเซียว ตัวแฉกเงิน และของใช้ติดตัวอื่นๆ ของเซียวจวิน นางยกไปตรงหน้าผู้เป็นนาย

เซียวจวินกวาดตามองรอบหนึ่งก็ไม่พบว่า มีของที่เขาต้องการ ใบหน้าซีดขาวเล็กน้อย จ้องถาดใบนั้นอย่างเหม่อลอย

หงจุนประคองถาดยืนอยู่ตรงนั้น เห็นเซียวจวินไม่พูดไม่จา ไม่รู้ว่าเขาต้องการอะไรจึงเอ่ยถาม "คุณชายรองต้องการอะไรเจ้าคะ"

"มีแค่นี้หรือ ไม่มีอย่างอื่นอีกแล้ว?"

หงจุนฟังแล้วอึ้งไป พลันนึกถึงของอย่างหนึ่งขึ้นมาได้ รีบตอบว่า "คุณชายรองโปรดรอสักครู่!"

หงจุนพูดจบก็หมุนตัวไปวางถาดลง แล้วคืบคู้ในตู้ข้างเตียงอยู่ครู่หนึ่ง

ก่อนจะหยิบห่อของขนาดเล็กที่ห่อด้วยผ้าเช็ดหน้าออกมา เปิดออกดูแล้ว เป็นปอยผมที่หลีเม็งซีตัดออกมา ถูกล้างจนสะอาด เปล่งประกายเงางาม นางยื่นให้เซียวจวินด้วยสองมือ "คุณชายรองต้องการหาสิ่งนี้หรือเจ้าคะ เมื่อวานป่าวรู้สิกว่าของสิ่งนี้...ไม่ควรให้ป่าวคนอื่นเห็น จึงแยกเก็บไว้ต่างหาก เจ้าคะ"

เห็นปอยผมนั้นแล้ว ดวงตาเซียวจวินก็เปล่งประกายต่างออกไป เขายื่นมือซ้ายออกไปและห่อเก็บไว้อย่างเงอะงะ แล้วนำมาเก็บไว้ในอกเสื้ออย่างระมัดระวัง ก่อนจะพรวดหายไยวาวออกมา

ดวงตากวาดมองหาไปทั่วห้องอีกครั้ง มองอยู่นาน ไบหน้าพลันปรากฏแววตื้นตระหนก เซียวจวินถามด้วยน้ำเสียงร้อนรน "สะใภ้รองเล่า ยังอยู่ในคฤหาสน์หรือไม่!"

เห็นคุณชายรองเก็บผมของสะใภ้รองราวกับเป็นของล้ำค่า แต่เมื่อคิดถึงฐานะลูกอนุของสะใภ้รองแล้ว หงจุลอบรู้สึกเสียดายแทนสะใภ้รองจริงๆ ได้ยินเสียงร้อนรนของคุณชายรองก็รู้ว่าคุณชายรองกังวลอะไร นางจึงรีบตอบ "คุณชายรองวางใจเถอะเจ้าคะ สะใภ้รองยังอยู่ในคฤหาสน์ตลอด ปرنนิติดูแลท่านโดยไม่ได้พักผ่อนเลยตลอดสองวัน เมื่อครู่เห็นท่านไม่มีไข้แล้วจึงกลับเรือนปีกตะวันออกไปเจ้าคะ"

หงจุลพูดจบ เห็นเซียวจวินไม่พูดอะไรนางจึงพูดต่อ "คุณชายรองหมดสติไปสองวัน ปานนี้คงหิวแล้ว เมื่อครู่สะใภ้รองสั่งให้หญิงทำใจักเปเล่า ป่าวจะสั่งให้คนยกเข้ามานะเจ้าคะ คุณชายรองกินใจักก่อน เมื่อครู่นี้เหล่าไท่จวินกับนายหญิงใหญ่เพิ่งส่งคนมาสอบถามอาการของท่าน ป่าวจะส่งคนไปรายงานเดี๋ยวนี้เจ้าคะ"

หจกพุดจบ เห็นเชียวจวินพยักหน้า นางจึงหันหลังเดินออกไป
 เพิ่งถึงหน้าประตูก็ถูกเรียกกลับมา ได้ยินเชียวจวินเอ่ยว่า "ประเดี๋ยว
 ค่อยไปรายงานที่เรือนโซ่วสี่ เจ้าไปเรือนปีกตะวันออกตามสะเก็มำรอง
 มาก่อน"

ได้ยินคำสั่งของเชียวจวินแล้วหจกจ้งเลครุ่นหนึ่ง สุกทัยก็รับคำเดิน
 ออกไป

พอรู้ว่าหลี่เมิ่งซีดูแลเขาอยู่ข้างเตียงตลอดสองวันที่ผ่านมา เชียวจวิน
 ก็เผยรอยยิ้มมีความสุข หัวใจพลันเปี่ยมไปด้วยความรู้สึกอ่อนโยน
 นี้ก็อยากพบนางทันที เห็นหจกจะไปรายงานเหล่าไท่จวินเขาพลันนึกขึ้น
 ได้ว่าวันที่ฐานะลูกอนุของหลี่เมิ่งซีถูกเปิดเผย หลังจากถูกตามตัวกลับมา
 จากข้างนอกอย่างเร่งด่วน เขาก็ถูกพาไปเรือนโซ่วสี่ทันที ตั้งแต่ตอนนั้นยัง
 ไม่ได้พูดคุยกับหลี่เมิ่งซีเป็นการส่วนตัวเลย

ชาติกำเนิดของหลี่เมิ่งซีที่ขัดต่อคำสอนของบรรพบุรุษ นี่เป็นเรื่องใหญ่
 เกินไป แม้เขาสาบานว่าจะไม่เป็นประมุขสกุล ท่านยากับบิดามารดาก็
 ไม่ปล่อยเขาไปง่ายๆ แน่ เขาต้องทำความตกลงร่วมกับหลี่เมิ่งซีก่อนที่จะ
 พบกับเหล่าไท่จวินเสียก่อน ยามนี้เขานึกเสียใจภายหลังยิ่งนัก ก่อนหน้า
 นี้เขาน่าจะคุยกับหลี่เมิ่งซี การจะต่อต้านคำสอนของบรรพบุรุษสกุลเชียว
 กำลั้งเขาเพียงคนเดียวนั้นน้อยเกินไป พวกเขาต้องร่วมแรงร่วมใจกัน
 ถึงจะสำเร็จ ขอเพียงนางยืนอยู่ข้างหลังเขา มองเขาด้วยสายตาเชื่อมั่น
 เขาก็จะมีพลังอย่างเต็มเปี่ยม สามารถยืนหยัดเพื่อความทุกข์ของนางกับ
 เขาได้จนถึงที่สุด ไม่ละความพยายามเด็ดขาด ยิ่งไม่ปล่อยให้นางถูกรังแก
 ในสกุลเชียว!

เฝ้ามองประตูอย่างคาดหวัง ไม่นานประตูก็ถูกเปิดออก เชี่ยวจวิน ตาเป็นประกายก่อนจะดับวูบลง ที่แท้เป็นหนังสือถาดเงินเดินเข้ามา

เห็นเชียวจวินมองมา หงซึ่งก็วางถาดเงินลงบนโต๊ะพลาดพูด "นี่เป็น ใจึกเปล่าที่สะใภ้รอกำซัับให้บ่าวทำเป็นพิเศษ คุณชายรอกับรับกินตอน ร้อนๆ เถอะเจ้าคะ"

เห็นหงซึ่งยกใจึกเข้ามา เชียวจวินก็รู้สึกหิวขึ้นมาจริงๆ แต่ด้วยคิด ว่าหลี่เมิ่งซึ่งกำลังจะมา เขาจึงพูดกับหงซึ่งว่า "วางไว้ก่อนเถอะ รินน้ำให้ซ้า ถ้วยหนึ่ง"

หงซึ่งรับคำ รีบหยิบกาน้ำชาขึ้นมารินน้ำ นางเดินเข้ามาประคอง เชียวจวินลุกขึ้นนั่งพลงใช้หมอนหนุนไว้ข้างหลังและปรนนิบัติเขาดีมีน้ำ

ระหว่างยุงง่วนก็เห็นหงจุนลักประตูเข้ามาอย่างหมดอาลัยตายอยาก เชียวจวินเห็นเข้าจึงพูดกับหงซึ่ง "เจ้าออกไปเถอะ มีหงจุนอยู่ที่พอแล้ว"

หงซึ่งรับคำและหมุนตัวเดินออกไป

เห็นหงซึ่งออกไปแล้ว เชียวจวินจึงเอ่ยถาม "สะใภ้รอกทำอะไรอยู่ นางว่าอย่างไรบ้าง"

มองคุณชายรอกแล้ว หงจุนสีหน้าหม่นหมอง ขยับปากครู่หนึ่งหันไป เหลือบเห็นใจึกบนโต๊ะจึงพูดกับเขา "บ่าวปรนนิบัติคุณชายรอกกินใจึกก่อน ดีกว่า ประเดี๋ยวเย็นแล้วจะไม่อร่อยนะเจ้าคะ"

"สะใภ้รอกว่าอย่างไร!" เห็นหงจุนเป็นเช่นนี้ ร่างกายของเชียวจวินก็ สะท้านเฮือก เขาเสียงแข็งขึ้นโดยไม่รู้ตัว

หงจุนหน้าซีดเมื่อเห็นคุณชายรอกร้อนใจ เจียบไปครู่หนึ่งก่อนจะ เงยหน้าตอบ "สะใภ้รอกบอกว่า...บอกว่านางกับคุณชายรอกตัดขาดกันแล้ว"

แต่รอให้คุณชายรองฟื้นขึ้นมาเขียนหนังสือหย่าให้นาง แล้วนางก็จะไปจากคฤหาสน์สกุลเขียว ไม่สะดวกจะพบคุณชายรองตามลำพังอีก สิ่งให้ บ่าวปรนนิบัติท่านให้ดีเจ้าคะ"

ฟังคำพูดไร้เยื่อใยเช่นนี้แล้ว เขียวจวินร่างกายสั่นสะท้าน เขาถามว่า "เหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่ถือโอกาสตอนที่ข้าไม่ได้สติบีบคั้น สะใภ้รองหรือ"

"เรียนคุณชายรอง เหล่าไท่จวินแค่สั่งให้สะใภ้รองเคร่งครัดในกฎธรรมเนียม ปรนนิบัติท่านให้ดี ทุกอย่างรอให้ท่านฟื้นแล้วค่อยว่ากัน บ่าวเดาว่าสะใภ้รองคงกลัวว่าท่านจะฝ่าฝืนคำสอนของบรรพบุรุษเพื่อนางอีก ทำให้เหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่โมโหจนต้องขึ้นชื่อว่าคุณตัญญู มิสู้ไม่พบจะดีกว่า ตัดความคิดเพื่อฝันของท่านเสียแต่ตอนนี้ บ่าวขอรับรองคุณชายรองโปรดปล่อยวางเถอะเจ้าคะ คำสอนของบรรพบุรุษยากจะฝ่าฝืน สะใภ้รองทำเช่นนี้ก็ด้วยหวังดีต่อท่าน ถึงอย่างไรเจ็บช้ำยอมมิสู้เจ็บสั้น"

ฟังคำพูดหงุดหงิดแล้ว เขียวจวินเอนกายลงบนเตียงและหลับตาลง หงจูไม่รู้จะโน้มน้าวคุณชายรองที่ปักใจกับสะใภ้รองเช่นไรดี ยิ่งไม่กล้าบอกเขาว่าเมื่อครู่นางคุกเข่าในเรือนปีกตะวันออกอยู่นาน ไขกศิระระจนหัวแทบแตก กระทั่งจื่อช่ย่ากับจื่อตงยังทนดูไม่ได้ ช่วยนางขอรับรองด้วยอีกแรง แต่สะใภ้รองยังคงไถ่นางออกจากเรือนปีกตะวันออกโดยไม่ไว้ไมตรีแม้แต่น้อย

มองสองคนที่ต่อสู้ถึงเพียงนี้ หงจูก็รู้สึกเศร้าใจ คู่รักที่ดีเช่นนี้ กลับถูกโชคชะตากำหนดให้ต้องพรากจากกัน นางฝันชมความเศร้าในใจ

แล้วพูดเสียงค่อย "บ่าวจะให้คนไปรายงานเหล่าไท่จวินเดี่ยวนี่ โจ๊กจะเย็นแล้ว ถึงอย่างไรคุณชายรองก็ต้องกินสักเล็กน้อยนะเจ้าคะ"

เห็นเซียวจวินไม่พูดจา หงจูจึงผลักประตูออกไปสั่งหิงซึ่งให้ไปรายงานที่เรือนโซ่วสี่ จากนั้นสั่งให้คนยกน้ำมาล้างหน้าให้คุณชายรองสาวใช้สองคนยกเครื่องใช้ในการล้างหน้าเข้ามาแล้ว หงจูปรนนิบัติเซียวจวินล้างหน้า สั่งให้สาวใช้ชยบโตะมาที่ข้างเตียง ระหว่างยุ่งง่วนสาวใช้อีกคนก็เข้ามารายงาน "อี่เหนียงทั้งสามกับหงอวีได้ยินว่าคุณชายรองฟื้นแล้ว จึงมาปรนนิบัติเจ้าคะ"

หงจูฟังแล้วมองเซียวจวิน เห็นเขาเอนกายบนเตียงด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ คล้ายไม่ได้ยินคำพูดของสาวใช้ ขบคิดดูแล้ว ให้พวกนางเข้ามาโน้มหน้าของคุณชายรอง บางที่อาจจะดีขึ้นก็ได้ คิดเช่นนี้จึงพยักหน้ากับสาวใช้

ไม่นานอี่เหนียงทั้งสามกับหงอวีก็เดินตามกันเข้ามา คารวะและทักทายเซียวจวินตามลำดับ

เซียวจวินเห็นแล้วอึ้งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้าให้พวกนาง

อี่เหนียงคารวะเสร็จและยืนอยู่สองฝั่ง หวังอี่เหนียงเห็นหงจูกำลังยุ่งกับการจัดโตะจึงก้าวเข้าไปช่วย

อาหารจัดเรียงเรียบร้อยแล้ว หงจูประคองคุณชายรองมานั่งข้างโตะ ใช้หมอนอิงหนุนไว้ข้างหลัง หวังอี่เหนียงตักโจ๊กเสร็จแล้วยกไปตรงหน้าคุณชายรอง

ชุยอี่เหนียงเห็นคุณชายรองใช้มือซ้ายจับช้อนอย่างไม่ถนัดนัก ดวงตากลอกไปมาและกวาดมองรอบหนึ่ง เห็นจางอี่เหนียงยืนอยู่ตรงนั้น

ด้วยสีหน้าลึกลับเล็งซึ่งก้าวเข้าไป หยิบโจ๊กบนโต๊ะขึ้นมา "มือของคุณชายรอง มีแผลไม่สะดวกให้ออนุปรณินิติคุณชายรองกินอาหารนะเจ้าคะ!" ชู่อีเหนียง พุดพลาวยื่นมือไปปรับช้อนจากเซียวจวิน คิดจะป้อนโจ๊กให้เขาด้วยตนเอง

เพราะความไร้เยื่อใยของหลี่เมิ่งซี ทำให้เซียวจวินหมดความอยากอาหารไปนานแล้ว แต่ก็รู้ว่าไม่กินย่อมไม่ดีต่อร่างกาย กระทั่งฝืนนั่งลง ช่างโต๊ะแล้วจึงพบว่ามือขวาถูกพันด้วยผ้าพันแผล จำต้องใช้มือซ้าย ระหว่างหงุดหงิดก็ได้ยินชู่อีเหนียงพุด เขาจึงเงยหน้ามองนาง ครั้นเห็น แววดิ้นเต้นในส่วนลึกของดวงตาอีกฝ่าย ในใจบังเกิดความขยะแขยง ไม่รู้สึกรออาหารอีกต่อไป เขาวางช้อนแล้วพุดว่า "ยกออกไปเถอะ!"

ได้ยินคำพุดนี้แล้วทุกคนต่างตกใจ หันไปมองเซียวจวินพร้อมกัน เห็นเซียวจวินขยับตัวกลับเข้าไปในเตียง เอนกายและหลับตาลง

ชู่อีเหนียงร่างกายสะท้าน มือสั่นไปครู่หนึ่ง โจ๊กในชามเกือบจะ กระทบออกออกมา ดวงตานางพลันปกคลุมด้วยไอน้ำ พุดเสียงสะอื้น "คุณชายรองหมดสติไปสองวัน ไม่ได้กินทั้งน้ำและข้าว กินสักนิดเถอะ เจ้าคะ ร่างกายจะได้มีแรง หากยังเป็นเช่นนี้ต่อไป ต่อให้ร่างกายทำด้วย เหล็กก็ทนไม่ไหวนะเจ้าคะ" ชู่อีเหนียงพุดจบพลาวยมองเซียวจวินด้วย สายตาดำทมิฬ

เนิ่นนานผ่านไปจึงได้ยินเซียวจวินหลับตาพุดว่า "ร่างกายข้า แข็งแรงดี บอบบางถึงเพียงนั้นเสียทีไหน อีเหนียงทั้งหลายหากปรารถนาดี ขอแค่นี้อยู่ในเรือนอย่างสงบอย่าก่อเรื่องก็พอ ไม่ต้องมาปรณินิติทุกวัน หรือก พวกเจ้าออกไปเถอะ!"

"คุณชายรองให้ออนุปรณินิติต่านกินสักนิดเถอะเจ้าคะ หลายวันก่อน

คุณชายรองเพิ่งถูกลงโทษด้วยกฎบ้าน ต่อให้ฝึกฝนร่างกายมาแข็งแกร่งเพียงใดก็ทนรับความทรมานเช่นนี้ไม่ไหวนะเจ้าคะ"

เชียวจวินพูดอย่างหมดความอดทน "ออกไปเถอะ! ข้าอยากพักผ่อนเจียบๆ สักครู่"

ได้ยินน้ำเสียงของคุณชายรองเต็มไปด้วยความรำคาญ หงจู่จึงรีบก้าวเข้าไปรับขามโจ๊กจากมือชู่ยี่หนึ่ง "คุณชายรองอยากพักผ่อนเจียบๆ อีหนึ่งยั้งทั้งหลายไปรอข้างนอกก่อนเถอะเจ้าคะ ถ้าคุณชายรองมีอะไរប่าวคอยเชียวอีหนึ่งยั้งเข้ามา"

ชู่ยี่หนึ่งยั้งเหลือบมองเชียวจวินอีกครั้ง เห็นเขาหลับตาไม่พูดอะไรอีกจึงกัดริมฝีปากแล้วหมุนตัวถอยออกไป เห็นสีหน้าสะใจเมื่อเห็นคนอื่นผิดหวังของจางอีหนึ่งยั้งแล้ว ชู่ยี่หนึ่งยั้งพลันบังเกิดความแค้นในใจอย่างรุนแรง

อีหนึ่งยั้งทั้งหลายออกไปแล้ว หงจู่เหลือบมองคุณชายรองที่นอนหลับตาอยู่บนเตียง ใจรู้ว่าเวลานี้เกลี้ยกล่อมไปก็ไร้ประโยชน์จึงสั่งให้สาวใช้ยกโต๊ะออกไปก่อน ระหว่างที่ยุ่งง่วนอยู่นั้น สาวใช้คนหนึ่งก็เข้ามารายงาน "เรียนคุณชายรอง เหล่าไท่จวินกับนายหญิงใหญ่ได้ยืนยันว่าท่านฟื้นแล้วจึงมาเยี่ยมท่านเจ้าคะ"

หงจู่ฟังแล้วเหลือบมองคุณชายรองแวบหนึ่ง เห็นเขายังคงหลับตาดิจว่างงานในมือ สั่งให้สาวใช้ยกเตียงนุ่มมาที่ข้างเตียงและเตรียมน้ำชา จากนั้นก็ส่งสาวใช้คนหนึ่งไปรายงานสะใภ้รอง ส่วนตนเองรีบออกไปต้อนรับเหล่าไท่จวิน

ไม่นานสาวใช้และบ่าวหญิงสูงวัยกลุ่มหนึ่งก็ห้อมล้อมเหล่าไท่จวิน

กับนายหญิงใหญ่เดินเข้ามา พอเข้าประตูมา เหล่าไท่จวินก็พูดเสียงดัง "ในที่สุดจวินเอ๋อรัก็ฟื้นแล้ว! ย่าเป็นห่วงเจ้าแทบแย่..." พูดพลางเดินมา ตรงหน้าเตียง ก่อนจะนั่งลงบนตั่งนุ่ม ยื่นมือไปกุมมือเซียวจวินและ พิจารณาเขาอย่างละเอียด

เซียวจวินตื่นนอนจะลุกขึ้น ทว่าพยายามอยู่พักใหญ่ก็ยังลุกไม่ไหว หงุดหงิดซึ่งจึงรีบเข้ามาประคองเขาลุกขึ้นนั่ง ใช้หมอนอิงหนุนหลังไว้

เซียวจวินนั่งดีแล้วกำลังจะเอ่ยปากคารวะท่านย่ากับมารดา กลับได้ยินเหล่าไท่จวินพูดว่า "ครั้งนี้จวินเอ๋อรัลำบากแล้ว เจ้าดูสิ หน้าซุบตอปปไปหมด คราวหน้าจวินเอ๋อรัห้ามเอาแต่ใจเช่นนี้อีกเล่า ทำให้บิดามารดาเจ้าโมโหถึงเพียงนั้น มารดาเจ้านอนชมอยู่ตั้งหลายวัน วันนี้จึงฝัน ลุกจากเตียงได้ ข้าแก่แล้ว ไม่มีความปรารถนาใด แค่อยากเห็นลูกหลาน เต็มบ้าน ได้ใช้ชีวิตอย่างสงบ ทนเห็นจวินเอ๋อรัอาละวาดเช่นนี้ไม่ไหว อีกแล้วหรือกระนั้น หากเจ้าเป็นอะไรไป ข้า...ข้า..." เหล่าไท่จวินพูดไปพูดมา น้ำเสียงก็เปลี่ยนเป็นสะอื้น พูดอะไรไม่ออกอีก

เหล่าไท่จวินสะอื้นให้เสียแล้ว เซียวจวินเห็นท่านย่าเป็นเช่นนี้ ทั้งยัง เหลือบเห็นใบหน้าซีดขาววาวกระดาศของมารดาที่นั่งเซ็ดน้ำตาอยู่ตรงนั้น เขาก็รู้สึกเสียใจรีบเอ่ยว่า "จวินเอ๋อรัอกตัญญู ทำให้ท่านย่ากับมารดาเป็น กังวล ตอนนี่จวินเอ๋อรัฟื้นแล้ว ไม่เป็นอะไรแล้วขอรับ"

"ครั้งนี้จวินเอ๋อรัเอาแต่ใจเกินไปแล้ว ตำแหน่งประมุขสกุลไม่ใช่เรื่อง เล่นๆ บอกว่าจะไม่เป็นก็ไม่ได้หรือ ทำให้ท่านย่ากับบิดาเจ้าต้องผิดหวัง ข้าเลี้ยงดูคุ้มชูเจ้ามาจนเติบโตใหญ่ เดิมคิดว่าเจ้าโตขึ้นแล้วจะกตัญญู ต่อบิดามารดา สร้างผลงานและสร้างเนื้อสร้างตัว ขยายกิจการของ

• ขอดึงเทพทมิฬ 4

บรรพบุรุษให้รุ่งโรจน์ยิ่งขึ้น ไหนเลยจะคิดว่าวินเออร์จะทำเรื่องอกตัญญู เพียงเพื่อสตรีคนหนึ่ง ข้าเลี้ยงดูเจ้ามาเสียเปล่าอย่างนั้นหรือ" นายหญิงใหญ่ พุดพลาจซ์บ่น้ำตา

ฟังคำพุดมารดาแล้ว เชียวจวินรู้สึกเหมือนในอกอัดแน่นด้วย ปุยหลิว ทั้งอึดอัดทั้งพองขยาย คายไม่ออก กตกลงไปไม่ได้ ได้แต่นั่งฟังเตี๋ย อยู่อย่างนั้นพุดอะไรไม่ออก

เหล่าไท่จวินได้ยिनนายหญิงใหญ่พุดถึงตำแหน่งประมุขสกุล นางก็ นึกถึงหลี่เมิ่งซีขึ้นมาได้กวาดตามองรอบหนึ่งไม่เห็นคนจึงเอ่ยถาม "ซีเออร์เล่า ไฉนปานนี้แล้วยังไม่มาปรนนิบัติอีก"

ได้ยินท่านย่าถามถึงหลี่เมิ่งซี ร่างกายเชียวจวินถึงกับสะท้าน ท่านย่าก็บ่นมารดาแล้ว นางเป็นลูกสะใภ้กลับยังไม่มาปรนนิบัติ ย่อม เป็นการขัดคำสั่งบิดามารดา เดิมที่ฐานะลูกอนุภักซ์ต่อคำสั่งสอนของ บรรพบุรุษอยู่แล้ว หากมีความผิดฐานฝ่าฝืนคำสั่งบิดามารดาอีก ไม่ว่าจะ ตนจะพยายามหรือยिनหยัดอย่างไรก็คงแก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว!

เงยหน้ามองหงู เห็นหงูส่ายหน้าให้เขาอย่างจนใจ หัวใจพลัน หนาวเยือก นี่แสดงว่าหลี่เมิ่งซีตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่า จะเอาหนังสือหย่า ให้ได้ไซ้หรือไม่ ช่วงขณะหนึ่งที่เขารู้สึกว่าสิ่งที่เขาพยายามอยู่ไม่มีประโยชน์ อะไรอีกแล้ว เห็นมารดาองหาหลี่เมิ่งซีไปทั่วจึงเอ่ยว่า "ท่านย่า มารดา ซีเออร์ปรนนิบัติดูแลอยู่ที่นี้โดยไม่ได้พักผ่อนมาสองวันแล้ว พอจวินเออร์ ฟันขึ้นมาก็ให้นางกลับเรือนปีกตะวันออก เมื่อครู่จวินเออร์ไม่ได้ให้คนไป รายงาน นางคงไม่รู้ว่าคุณท่านมา"

เหล่าไท่จวินฟังแล้วก็นั่งอยู่ตรงนั้นไม่ได้เอ่ยอะไร นายหญิงใหญ่

เห็นลูกชายรักใคร่ลูกสะใภ้เช่นนั้น ทั้งที่เขานอนชมจนลูกไม่ขึ้นก็ยังมีอาจ
แข็งใจให้นางมาปรนนิบัติ กลับบอกให้นางไปพักผ่อนเสียได้ นายหญิงใหญ่
อดรู้สึกโกรธแค้นไม่ได้ ลืมไปว่าลูกชายเพิ่งฟื้น จิตใจไม่อาจได้รับความ
กระทบกระเทือน ลูกสะใภ้คนนี้เป็นนางจิ้งจอกจริงเชียว วันนี้จะต้องหย่า
นางให้ได้ หาไม่ช้าเร็วนางต้องสูบเลือดของลูกชายไปจนหมดตัวแน่!

"จวินเออร์เดอะเลือนจริงๆ จะพูดเช่นนี้ได้อย่างไร ภาชิตว่าเรื่อง
ทุกอย่างยึดถือความกตัญญูเป็นที่หนึ่ง สะใภ้รองอายุยังน้อย ทั้งไม่ได้ป่วย
อะไร จะไม่มาแสดงความกตัญญูต่อหน้าผู้อาวุโสเพียงเพราะเหน็ดเหนื่อย
ได้ได้อย่างไรแล้ว วันนี้หากมีแคชาก็แล้วไปเถอะ แต่นี่เหล่าไท่จวินก็อยู่ด้วย
เจ้าส่งคนไปตามสะใภ้รองมาเถอะ!"

มารดาพูดมีเหตุผล ไซ่ว่าเซียวจวินไม่รู้ แต่เขารู้นิสัยดีอีร์นของ
หลี่เมิ่งซีดี นางตัดสินใจแน่วแน่แล้ว เดิมทีคิดจะกลบเกลื่อนด้วยคำพูด
เช่นนี้ คิดไม่ถึงว่ามารดากลับไม่ยอมเลิกรา ครั้นคิดว่ามารดากับหลี่เมิ่งซี
เหมือนน้ำกับไฟ ในใจของเซียวจวินก็เกิดความรู้สึกหมดแรง

แรงทัดทานที่มีอยู่มากมายภายในคฤหาสน์สกุลเซียว เขามั่นใจว่า
ขอเพียงยื่นหยัดยอมสลายมันไปได้ แต่เมื่อเป็นเรื่องของซีเออร์ ไม่ว่าเขา
จะพยายามอย่างไรก็ไม่อาจสิ้นคลอนหัวใจเย็นชาดวงนั้นได้ เขาเคย
ทำผิดมาแล้ว ทั้งพยายามแก้ไขอยู่ตลอด ทว่าผ่านมานานขนาดนั้นนางกลับ
ไม่เคยหันมามองดูหัวใจเขาอย่างละเอียดเลยสักครั้ง เฝื่อนหน้ากับ
หลี่เมิ่งซีที่ดื้ออีร์นและเย็นชาเช่นนี้แล้ว ทำให้เขาไม่มีเรี่ยวแรงพอที่จะ
แบกรับแรงกดดันที่มาจากครอบครัวได้อีก

ฟังคำพูดนายหญิงใหญ่แล้ว หงจู่ก็ร้องอุทานเรียก 'มารดา' อยู่ในใจ

นางมองเซียวจวินอย่างทำอะไรไม่ถูก เห็นเขาเอนพิงเตียงด้วยใบหน้าซีดเผือด ช่วงขณะหนึ่งจึงตัดสินใจไม่ได้ ขณะที่ลี้เลไม่รู้ว่าจะควรจะมีอะไร อย่างไร หงซึ่งก็รับคำและหันหลังเดินออกไปแล้ว

เหล่าไท่จวินเห็นหงซึ่งออกไปก็ไม่ได้พูดอะไรอีก เพียงสั่งให้สาวใช้ไปตามหมอมมา จากนั้นจึงคุยกับเซียวจวินเรื่องสองวันนี้ เขาเพียงแคเอนกายอยู่บนเตียงรับคำอย่างห่อเหี่ยว

ไม่นานก็เห็นหงซึ่งเดินเข้ามาด้วยท่าทางร้อนรอนกระวนกระวาย เซียวจวินเห็นแล้วหัวใจจมดิ่ง

นายหญิงใหญ่เห็นหงซึ่งเข้ามา ก็ถามว่า "สะใภ้รองล่ะ นางทำอะไรอยู่ ไฉนจึงยังไม่มา"

หงซึ่งได้ยินนายหญิงใหญ่ถามก็คุกเข่าลงทันที "เรียนเหล่าไท่จวิน นายหญิงใหญ่ สะใภ้รองบอกว่า...บอกว่านางไม่สบาย ไม่สะดวกมาปรนนิบัติเจ้าค่ะ"

"อะไรนะ ไม่สบาย? ใครก็ได้!"

นายหญิงใหญ่ได้ยินคำพูดหงซึ่งแล้วก็มุดลุกขึ้นทันใด เห็นหลี่เมิ่งซีกำแหงเช่นนี้ นางโมโหแล้วจริงๆ อ้าปากร้องเรียกคนจะสั่งให้ไปจับตัวหลี่เมิ่งซีที่เรือนปีกตะวันออก

บ่าวหญิงสูงวัยสองคนรับคำแล้วเลิกม่านเข้ามา คารวะเหล่าไท่จวินกับนายหญิงใหญ่และยืนรับคำสั่งอยู่ด้านข้าง

ความกำแหงของหลี่เมิ่งซีทำเอาเหล่าไท่จวินโมโหเช่นกัน กำลังจะอาละวาดก็เห็นนายหญิงใหญ่เรียกคนเข้ามา นางจึงไม่พูดอะไร แต่พอเงยหน้าเห็นใบหน้าที่ของเซียวจวินซีดขาวอย่างกะทันหัน ด้วยความตระหนก

จึงพูดกับนายหญิงใหญ่ "ลูกสะใภ้ไม่ต้องรีบร้อน นั่งลงค่อยๆ พูดจากันเถอะ"

เห็นเหล่าไท่จวินเอ๋ยปาก นายหญิงใหญ่จำใจนั่งลง กำลังจะเอ๋ยปากก็เห็นเซียวจวินพยายามจะขยับตัว หงจูเห็นเช่นนั้นจึงรีบเข้าไปประคอง ด้วยการช่วยเหลือของหงจู เซียวจวินพยายามคุกเข่าจากบนเตียง โขกศีรษะให้เหล่าไท่จวินกับนายหญิงใหญ่

ทั้งสองเห็นแล้วรีบร้องห้าม "จวินเอ๋อร์รีบนอนลงเถอะ อยู่ดีๆ เจ้าทำอะไรของเจ้า มิใช่คนอื่นไกลเสียหน่อย มีอะไรนอนพูดก็ได้"

"ท่านย่า มารดา ซีเอ๋อร์อายุน้อยจึงไม่รู้ความ ขอท่านย่ากับมารดาโปรดเห็นแก่หน้าของจวินเอ๋อร์สักครั้ง อย่าลงโทษซีเอ๋อร์เลย จวินเอ๋อร์โขกศีรษะให้ท่านย่ากับมารดาแล้ว ขอมารดากับท่านย่าสงเคราะห์ด้วยขอรับ"

ยามนี้เหล่าไท่จวินโมโหนิสัยเหิมเกริมเอาแต่ใจของหลี่เมิ่งซีจนกัตพันไปมา คฤหาสน์สกุลเซียวยังไม่เคยมีใครกล้าเสียมารยาทกับนาง เช่นนี้ หากไม่เพราะคำพูดของจิ้งอวีนต้าซือ เกรงว่าจวินเอ๋อร์จะเป็นอะไรไป นางคงส่งคนไปจัดการหลี่เมิ่งซีที่เรือนปีกตะวันออกนานแล้ว ครั้นเห็นว่าหลี่เมิ่งซีเสียมารยาทกับตนต่อหน้าสาวใช้ทั้งเรือน จวินเอ๋อร์ยังจะพูดแทนอีกฝ่ายอีก ไบหน้าเหล่าไท่จวินก็บึ้งตึงทันใด

นายหญิงใหญ่เห็นหลี่เมิ่งซีไร้มารยาทเช่นนี้ ลูกชายยังจะปกป้องนางอีก ในใจก็นึกเดือดดาลอยู่นานแล้ว ครั้นเห็นเหล่าไท่จวินไบหน้าบึ้งตึงจึงดำ่ว่า "ลูกทพรพี! ลูกทพรพีจริงๆ เข้าไปก่อกรรมชาติไหนมา ถึงได้มีลูกทพรพีเช่นเจ้า สะใภ้รองผู้นี้ใช้ชีวิตมารอะไรกันแน่ถึงได้ทำให้เจ้าลุ่มหลงเช่นนี้ ตำแหน่งประมุขสกุลไม่ต้องการก็แล้วไปเถอะ บัดนี้แม้แต่คำว่า 'กตัญญู'

เจ้าก็ไม่ต้องการแล้ว แม้แต่กฎธรรมเนียมของสกุลสูงศักดิ์ก็ไม่ต้องการ สะใภ้รองแค่ล่วงเกินข้าคนเดียวก็แล้วไปเถอะ ยามนี้แม้แต่ท่านยาเจ้านางยังไม่เคารพ แล้วเจ้ายังจะพูดแทนนางอีกหรือ ไม่พูดถึงสกุลสูงศักดิ์อย่างพวกเรา เจ้าลองไปถามสกุลเล็กๆ ดูลิ มีลูกชายที่ไหนปกป้องลูกสะใภ้ต่อหน้าผู้อาวุโสบ้าง หากเรื่องนี้แพร่ออกไป ข้ายังจะสู้หน้าผู้คนที่สู้นายท่านใหญ่ สู้นาบรรพบุรุษสกุลเขียวได้อีกหรือ มีผู้ตายไปเสียดีกว่า!"

นายหญิงใหญ่พูดจบก็ลุกขึ้นโขกศีรษะกับตุ้ที่วางอยู่ข้างผนัง ทำเอาเป่าจุกก็จื่อเยวี่ยตกใจโผล่เข้าไปกอดนายหญิงใหญ่พร้อมกัน พวกนางแผดเสียงร้องราวหมูถูกเชือด แต่ยังคงเข้าไปก้าวหนึ่ง ศีรษะของนายหญิงใหญ่โขกตุ้อย่างแรงจนปูดโนเสียวแล้ว

เป่าจูก็จื่อเยวี่ยตั้งนายหญิงใหญ่กลับมาหนึ่งที่ คุกเข่าและเอ่ยปากขอร้อง "บ่าวขอร้องนายหญิงใหญ่ โปรดปล่อยวางหน่อยเถอะเจ้าคะ คุณชายรองอายุยังน้อย แค่เลอะเลือนไปชั่วขณะจึงทำเรื่องโง่เขลาไปเช่นนี้ ท่านชี้แนะให้มากหน่อย คุณชายรองจะต้องคิดได้แน่ หากท่านจากไปเช่นนี้จริง เกรงว่าจะทำให้คุณชายรองต้องแบกรับค้ำกล่าวหาว่าเป็นลูกเนรคุณจริงๆ ชั่วชีวิตนี้ยอมมีอาเจยศีรษะขึ้นมาได้อีก บ่าวขอร้องท่านโปรดเห็นแก่เหล่าไท่จวิน เห็นแก่ที่คุณชายรองเป็นลูกชายแท้ๆ ของท่านอย่าได้ทำเรื่องโง่เขลาเช่นนี้อีกเลยนะเจ้าคะ!"

จื่อเยวี่ยพูดจบก็โขกศีรษะ เป่าจูก็โขกศีรษะตาม ข้ารับใช้ในเรือนเขียวเสียงไหนเลยจะเคยพบเจอสถานการณ์เช่นนี้ ต่างคุกเข่าลงกับพื้นทั้งหมด

เชียวจวินเห็นดังนั้นโบหน้าพลันเผือดสี ทว่าก็ยังคงคุกเข่าอยู่บนเตียง เขารู้สึกเพียงหัวสมองมีแต่เสียงดังอ้ออิ่ง เหมือนนุยหลิวท่ามกลางสายลมที่กำลังจะปลิวปลิว ผีนุยหลิวยืนพื้นเตียงไว้จึงไม่ล้มลง ปากกลับเปล่งเสียงไม่ออกแม้แต่น้อย ทั้งที่รู้ว่าการพูดแทนหลี่เมิ่งซี้ต่อหน้ามารดาเป็นการกระทำที่ไม่ฉลาด แต่ในใจยังแอบคาดหวัง...หวังว่ามารดาจะเห็นแก่สัมพันธ์แม่ลูก เห็นแก่ที่เขาบาดเจ็บไปทั้งตัวและเพิ่งฟื้นขึ้นมา ร่างกายยังคงอ่อนแอ คงไม่สร้างความลำบากใจให้เขาในตอนนี้อย่างไร แต่พอเห็นมารดาบีบคั้นเขาด้วยความตาย หัวใจของเชียวจวินก็หนาวเยือก

นายหญิงใหญ่โขกศีรษะตนเองจนวิงเวียนตาลาย นั่งพักอยู่นานในที่สุดจึงสงบสติอารมณ์ได้ นางรู้สึกเจ็บบริเวณศีรษะที่ปูดขึ้นมาทว่าอยู่ต่อหน้าสาวใช้และบ่าวหญิงสูงวัยมากมายจึงไม่กล้าพูดคลั่ง นั่งผินทนอยู่ตรงนั้น ลอบตำหนิสาวใช้สองคนว่าปกติมือไม้ว่องไว พอถึงเวลาสำคัญกลับแข็งทื่อเหมือนท่อนไม้ ปล่อยให้นางชนคู้และเจ็บตัวเช่นนี้ เห็นบุตรชายไม่พูดอะไร นางจึงไม่อาละวาดต่อ เอาแต่นั่งมองเหล่าไท่จวิน

หากเป่าจู่ จื่อเยี่ยรู้ว่านายหญิงใหญ่ตำหนิพวกตนจะต้องร้องว่าถูกปรักปรำแน่นอน เดิมทีพวกนางตกใจกับการกระทำของสะไภ้รองและคุณชายรองอยู่แล้ว ย่อมคิดไม่ถึงว่านายหญิงใหญ่จะพุ่งออกไปโดยไม่มีสัญญาณเตือนล่วงหน้าเช่นนี้ ยิ่งดีที่พวกนางมือไม้ว่องไว ศีรษะของนายหญิงใหญ่ไม่ถูกกระแทกจนตายก็นับว่าดวงแข็งแล้วจริงๆ

เหล่าไท่จวินเห็นโบหน้าซีดเผือดของเชียวจวินแล้วก็บังเกิดความสงสาร แต่วันนี้ต่อหน้าสาวใช้ทั้งเรือน หลี่เมิ่งซี้กลับกล้าไม่เห็นผู้อาวุโสเช่นนางอยู่ในสายตา นับแต่จวินเอ๋อร์หมดสติไป นางก็อดทน

ครั้งแล้วครั้งเล่า ทว่าหมีเมิ่งซีกลับบีบคั้นนางทุกฝีก้าว เป็นถึงสกุลสูงศักดิ์ จะปล่อยให้บุตรสาวพ่อค้าคนหนึ่งเหิมเกริมเช่นนี้ได้อย่างไร เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว นางอดทนจนเหลืออดแล้วจริงๆ ตัดสินใจหนึ่งไม่ทำสองไม่เลิกกราววันนี้หากไม่ถลกหนังหมีเมิ่งซีก้อออกมาสักหนึ่งชิ้น เกรงว่าอีกฝ่ายคงจดจำบรรพบุรุษของตนเองไม่ได้แล้ว!

"พวกเจ้าลุกขึ้นเถอะ อย่าคุกเข่าขวางหูขวางตาอยู่ตรงนี้เลย จวินเออร์ถูกผีล่อลวงจิตใจแล้วจริงๆ ทำเรื่องเลอะเลือนเช่นนี้ได้ได้อย่างไร ซี้เออร์ไม่เคยรพิดามารดา จวินเออร์ไม่รู้จักตักเตือน กลับพูดจาปกป้องนางอีกนี่ใช่สิ่งที่บุรุษพึงกระทำเสียที่ไหน อีกทั้งพวกเรายังเป็นสกุลสูงศักดิ์ ซี้เออร์โอหังเพราะถือตนว่าเป็นที่รักใคร่ ไร้มารยาทกับผู้อาวุโส วันนี้หากไม่ลงโทษก็ยากจะทำให้ทุกคนยอมรับได้จริงๆ ใครก็ได้ไปพาตัวสะไภ้รองมาเตรียมกฏบ้าน!"

นายหญิงใหญ่พอได้ยินว่าเหล่าไท่จวินที่ปกตูปกป้องหมีเมิ่งซี้มาเสมอกำลังโมโหและจะลงโทษนางด้วยกฏบ้านแล้วดวงตาก็เปล่งประกายบุตรชายไม่ยอมเป็นประมุขสกุลเพราะหมีเมิ่งซี้ ถึงอย่างไรเรื่องนี้ก็เป็นหนามที่มิดำใจจนมาตลอด นายหญิงใหญ่ย่อมบังเกิดความคิดที่จะกำจัดหมีเมิ่งซี้มานานแล้ว ในความเห็นตนต่อให้หมีเมิ่งซี้ถูกหย่า แต่ตราบใดที่นางยังมีชีวิตอยู่ก็ยิ่งยั่วยวนให้บุตรชายตนทำตัวนอกกลุ่มนอกลทางอยู่ดี มีเพียงนางตายแล้วเท่านั้น จวินเออร์ถึงจะสำรวม

เห็นท่าทางของบุตรชายวันนี้แล้ว เชียวจวินไม่ยอมหย่าหมีเมิ่งซี้แน่นอน แม้จะยอมเขียนหนังสือหย่าในตอนท้ายเพราะว่าแรงกดดัน แต่เขาก็ต้องเกลียดนางซึ่งเป็นมารดาแน่ เห็นเหล่าไท่จวินจะลงโทษด้วย

กฎบ้านเช่นนี้ จึงนับเป็นโอกาสดีที่หายากจริงๆ มิผู้จัดการให้เด็ดขาดไปเสียเลย ตัดความคิดอันเพื่อฝันของบุตรชายเสีย! คิดเช่นนั้นแล้วจึงหันไปส่งสายตากับเป่าजूด้านข้าง

เป่าजूหรือจะไม่เข้าใจ กวาดตามองรอบด้านรอบหนึ่ง ก่อนจะอาศัยจังหวะที่คนไม่สังเกต แอบตามป่าวหญิงสูงวัยที่รับคำสั่งออกไป

เตรียมกฎบ้าน! เสียจิววินได้ยืนสามคำนี้แล้ว หัวใจพลันสั่นสะท้านตรงหน้าปรากฏภาพร่างกายอันบอบบางของหลี่เมิ่งซี หากถูกลงโทษด้วยกฎบ้านจริง นางจะไหวหรือ เหยยหน้าเห็นประกายแปลกประหลาดในดวงตาของมารดา เขาก็สะดุ้งในใจ ความคิดน่ากลัวอย่างหนึ่งผุดขึ้นมา มารดาคงไม่คิดจะลอบฆ่าซีเออร์กระมัง ครั้นเห็นเป่าजूเดินออกไป แผ่นหลังก็มีเหงื่อผุดซึมออกมาชั้นหนึ่ง

เห็นเหล่าไท่จิววินสีหน้าเคร่งขรึมอย่างหาได้ยากก็รู้ว่านางโมโหแล้วจริงๆ เขากัดฟันฝืนข่มความหวาดหวั่นไม่สบบายใจเอาไว้ ใช้มือซ้ายที่ไม่บาดเจ็บประคองตัว ก่อนจะโขกศีรษะให้เหล่าไท่จิววินและพูดเสียงเรียบ "เป็นเพราะจิววินเออร์อกตัญญู ถูกผีล่อลวงจิตใจจึงพุดผิดไป หากมารดากับท่านย่าโกรธ คนที่ถูกกลงโทษด้วยกฎบ้านก็ควรเป็นจิววินเออร์ เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับซีเออร์แต่อย่างใด ด้วยฐานะของซีเออร์ตอนนี้ไม่เหมาะจะออกมาพบกับท่านย่ากับมารดาจริงๆ ยิ่งไม่สมควรรับการลงโทษด้วยกฎบ้านของสกุลเซียวเรา ถึงอย่างไรซีเออร์ก็เป็นผู้มีพระคุณของสกุลเซียว ขอท่านย่าโปรดแยกแยะถูกผิด ไตร่ตรองก่อนลงมือด้วยขอรับ"

"จิววินเออร์อย่าพุดจาเหลวไหล นางเป็นสะใภ้ของสกุลเซียวเรา จิววินเออร์ลืมหลักกตัญญูต่อบรรพบุรุษ ลืมธรรมเนียมมารยาทของ

นักปราชญ์ไปหมดแล้วหรือ!" นายหญิงใหญ่ฟังคำพูดบุตรชายแล้ว รู้ว่าเขาจะได้แย่งแทนหลี่เมิ่งซี อีกฝ่ายเป็นศัตรูในใจนางมานานแล้ว ยามนี้จึงไม่สนใจว่าบุตรชายที่คุกเข่าอยู่บนเตียงจะมีร่างกายอ่อนแอราวใบไม้แห้งที่ต้องลมในฤดูใบไม้ร่วง โงงเงนเหมือนจะล้มลง มีช่วงเวลาที่ดีในการสร้างความลำบากใจให้กับเขา แต่นางเลือกที่จะได้กลับคำพูดของบุตรชายในทันที

"ท่านย่า มารดา ในฐานะลูกอนุของซีเออร์ขัดต่อคำสอนของบรรพบุรุษ ถูกกำหนดแน่นอนแล้วว่าไม่อาจเป็นภรรยาเอกของจวินเออร์ได้ เมื่อครู่ตอนฟื้นขึ้นมา ลูกตกลงกับนางได้แล้ว แคร์ขอให้แผลที่มือของจวินเออร์หายดีเท่านั้นก็จะเขียนหนังสือหย่า และปล่อยนางออกจากคุกหาสนี้ไป ดังนั้นซีเออร์จึงไม่ได้ถือว่าตนเองเป็นสะใภ้สกุลเซียวอีกแล้ว ย่อมไม่สะดวกจะมาปรนนิบัติ"

"จวินเออร์อย่าพูดเหลวไหล แม้สกุลเซียวของข้าจะตกลงหย่านาง แต่ตราบไต่ที่ยังไม่ได้มอบหนังสือหย่าให้นาง นางก็ยังคงเป็นสะใภ้สกุลเซียวของข้า ควรรักษาภรรยาธรรมเนียมของสกุลเซียว ปฏิบัติตามหลักกตัญญูอย่างเคร่งครัด!"

คำพูดของเซียวจวินเป็นการถอยก้าวใหญ่ ใช้การหย่าภรรยาเป็นเงื่อนไข ขอให้ท่านย่าละเว้นหลี่เมิ่งซีด้วย สำหรับเซียวจวินนี้เป็นชีวิตจำกัดของเขาแล้ว น่าเสียดายที่นายหญิงใหญ่ไม่ยอมปล่อยให้โอกาสอันหาได้ยากยิ่งนี้ไปไม่รอให้เหล่าไท่จวินเอ๋ยปากก็ปฏิเสธคำพูดของบุตรชายทันที

หากจะกล่าวว่าก่อนหน้านี้เซียวจวินยังคิดถึงมารดาอยู่บ้าง ยามนี้เมื่อฟังคำพูดนี้แล้ว เขาก็รู้สึกผิดหวังกับมารดาที่ไม่แยกแยะถูกผิดผู้นี้

โดยสิ้นเชิง ครอบครัวเช่นนี้ มารดาเช่นนี้ หลี่เมิ่งซีที่ไร้เยื่อใยเช่นนี้ ทำให้
เซียวจวินรู้สึกสิ้นหวังเหลือเกิน

ยามนี้เขาสุขุมผิวดปกติ มือซ้ายประคองตัวไว้ไม่ให้หวืออีกต่อไป
ร่างกายชวนเซก่อนจะนั่งลงบนเตียง หงจุก้าวขึ้นไปประคอง แต่กลับถูก
เขาปัดออก ก่อนที่เขาจะเอาแต่จ้องนายหญิงใหญ่เงียบบู

เป็นครั้งแรกที่นายหญิงใหญ่เห็นบุตรชายมองตนด้วยสายตาเช่นนี้
นางรู้สึกประหม่า แต่แล้วก็คิดถึงความปลอดภัยนอกถิ่นนอทางของ
บุตรชาย รู้สึกว่าควรอบรมสั่งสอนเขาอย่างจริงจังได้แล้ว นางจึงจ้องตา
กับบุตรชายตรงๆ สองแม่ลูกเผชิญหน้ากันเช่นนี้ ความกดดันที่มองไม่เห็น
ค่อยๆ แผ่ออกมา สาวใช้และบ่าวหญิงสูงวัยแต่ละคนตกใจจนเงียบบกิริบ
เสื้อผ้าแนบติดกับร่างกาย

เนิ่นนานเสียงของเซียวจวินเหมือนลอยมาจากถ้ำอันว่างเปล่าที่อยู่
ไกลโพ้นซึ่งแฝงความเยียบเย็นเข้าไปถึงในกระดูก เต็มไปด้วยความเคี้ยวหมอง
"มารดาจะบีบให้จวินเออร์ตายอย่างนั้นหรือ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)